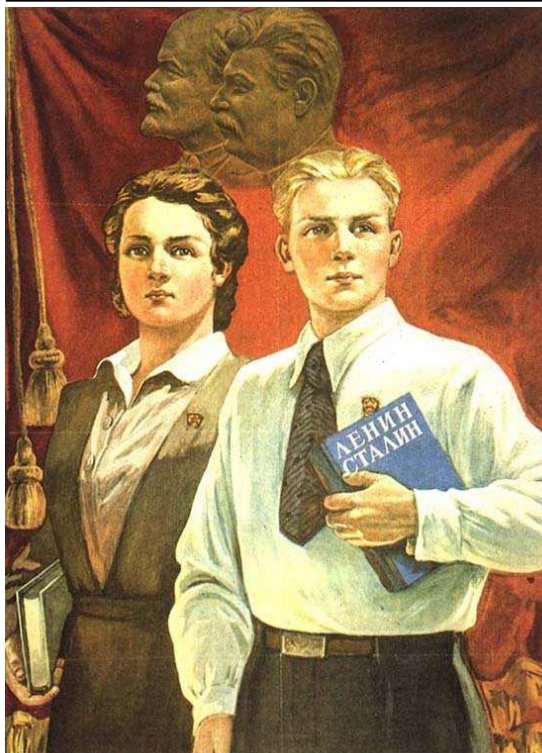

SMKČ přidej se!

Není těžké být revolucionářem, když už revoluce vzplanula a rozpoutala se, když se přidává k revoluci kdekdo z pouhého nadšení, z módy, ba někdy z pohnutek kariéristických. Proletariát potom, po svém vítězství, musí vynaložit obrovské úsilí, ba přestát útrapy přímo mučednické, aby se „osvobodil“ od takových také-revolucionářů. Mnohem nesnadnější — a mnohem cennější — je umět revolucionářem být, kdy *ještě není* podmínek pro přímý, otevřený, opravdu masový, opravdu revoluční boj, umět hájit zájmy revoluce (propagačně, agitačně i organizačně) v nerevolučních, ba často přímo reakčních institucích, za nerevoluční situace v masách, které nejsou s to hned pochopit nutnost revoluční akční metody. Umět najít, vypátrat a správně určit konkrétní cestu nebo zvláštní obrat událostí, který *přivede* masy ke skutečnému, rozhodnému, poslednímu a velikému revolučnímu boji — toť hlavní úkol nynějšího komunismu v západní Evropě a v Americe.

V. I. Lenin, 1920

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ Československa

Jungkommunistenverband der Tschechoslowakei
Union of Young Communists of Czechoslovakia
Союз молодых коммунистов Чехословакии

občanské sdružení zaregistrované Ministerstvem vnitra ČR 29. 10. 2008

(IČO: 26580861)

sídlo: Rybářská 28, 603 00 Brno

centrální internetové stránky: www.komsomol.czcentrální e-mail: smkc@komsomol.czmístopředseda SMKČ David Pazdera: ksmbrno@seznam.cz, tel. +420 731 814 649

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

č. 6 / 2010

Zaregistrováno MK ČR E 18907
Vyšlo v listopadu 2010

Šéfredaktor: Lukáš Kollarčík

Redakční rada: Lukáš Kollarčík, David Pazdera, Martin Peč,
Lukáš Vrobel, Ladislav Zemánek

Redakce nemusí souhlasit s názory mimoredakčních autorů

(Mladá pravda ročník 16)

Proletáři všech zemí, spojte se!

LISTOPAD 2010
ČÍSLO 6
ROČNÍK 2

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

ČASOPIS SVAZU MLADÝCH KOMUNISTŮ ČESKOSLOVENSKA

**SOCIALISMUS NENÍ MINULOST
SOCIALISMUS NENÍ NOSTALGIE
SOCIALISMUS JE BUDOUCNOST
SVĚTA - LIDSTVA - ŽIVOTA!**

7. 11. 1917
- 2010

KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY

OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Chomutov, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Rokycany a KPI Olomouc, spolu s Komunistickou stranou Československa a Svazem mladých komunistů Československa

POZVÁNKA

na XXIX. pražskou teoreticko-politickou konferenci
s mezinárodní účastí na téma

„K ANTIKOMUNISTICKÉ FALZIFIKACI DĚJIN“

Konference se bude konat

v sobotu 13. listopadu 2010 od 9⁰⁰ do 16⁰⁰ hodin

ve velkém sále ÚV KSČM, I. patro č.76, Politických vězňů 9, Praha 1

W
W
W.
K
O
M
S
O
M
O
L.
C
Z

VRAŤTE SVOBODU PĚTI KUBÁNCŮM!

V pondělí 13. září 2010 se členové Svazu mladých komunistů Československa zúčastnili demonstrace za svobodu pěti kubánským hrdinům nespravedlivě vězněným v USA. V sobotu 2. října 2010 se za účasti členů SMKČ konalo setkání mládeže na podporu socialistické Kuby, které přijalo následující Prohlášení na podporu Kuby a za osvobození pěti kubánských národních hrdinů adresované prezidentu USA Baracku Obamovi.

My, účastníci setkání mladých sympatizantů s Kubou v České republice se na Vás obracíme s následující výzvou. Již více než 12 let je ve vězení Spojených států amerických vězněno pět Kubánců jejichž jediným „zločinem“ bylo, že v Miami na Floridě získávali informace o protikubánských plánech proticastrovských teroristických organizací, operujících v této oblasti. Těmito Kubánci jsou Gerardo Hernandez Nordelo, Fernando Gonzales Llort, Antonio Guerrero Rodríguez, René Gonzales Sehwerert a Ramón Labañino Salazar. Jejich činnost na území USA nebyla v žádném případě namířena proti samotným Spojeným státům, což potvrdili i svědkové obžaloby. Naopak všech pět bylo na Kubě prohlášeno za svou činnost na obranu a ve prospěch Kuby za národní hrdiny.

Jejich proces nelze charakterizovat jinak než jako nespravedlivý. Příznačné přitom bylo, že byli souzeni v Miami, městě, které je baštou proticastrovsky zaměřených kubánských emigrantů. I pracovní skupina ke svévolným zadržením OSN 27. května 2005, poté, co zhodnotila argumenty předložené rodinami vězněných Kubánců a vládou USA, došla k závěru, že jejich uvěznění bylo svévolné. Pracovní skupina OSN konstatovala, že podle faktů a podmínek, v jakých probíhal proces, podstaty obvinění a tvrdosti rozsudků uvěznění této pětice Kubánců porušuje Článek 14 Mezinárodní úmluvy o občanských a politických svobodách, jejímž signatářem je i Vaše země.

Jsme si vědomi, že již došlo k vyčerpání téměř všech možností pro jejich odvolání a jediným člověkem, který může alespoň částečně odstranit důsledky nespravedlivého procesu a soudních rozsudků proti nim, jste Vy, prezident Spojených států amerických použitím instituce tak zvaného udělení milosti. Apeluje na Vaše mravní a lidské hodnoty, vůli po spravedlnosti a žádáme Vás, abyste Gerardu Hernandezi Nordelovi, Fernandu Gonzalesi Llortovi, Antoniovu Guerrerovi Rodríguezovi, Renému Gonzalesovi Sehwerertovi a Ramónovi Labañinovi Salazarovi udělil milost, neboť trpí pouze proto, že na území Vašeho státu legálními prostředky odhalovali připravované teroristické akce, kterým vlády USA i přes mnohá upozornění kubánských úřadů nevěnovaly náležitou pozornost, a protože chtěli uchránit svou vlast před tero-

ny KSSS podporovala až do tragického konce Gorbačovovu zradu, pod tímtož praporem přijala na XVIII. mimořádném sjezdu KSČ a I. sjezdu KSČM většina delegátů zhanobení revoluční minulosti strany a přechod na pozice sociáldemokratismu... „Stranická absolutní pravda“ nenabízí prostor pro vnitrostranickou demokracii, kritiku a sebekritiku, pro marxistický rozbor situace a marxistická východiska, ale pro prosazování zájmů momentálních stranických vůdců. Není náhodou, že v dílech klasiků marxismu-leninismu nic o „absolutní stranické pravdě“ nenajdeme.

Na otázku, v čem vlastně novátorství čučche jakožto překonání marxismu-leninismu spočívá, stále nenacházím odpověď, spíše se mi dle této brožury čučche jeví jako karikatura marxismu. Vždyť i jiné odstíny revizionismu, např. „demokratický socialismus“, o sobě s oblibou tvrdí, že marxismus-leninismus překonaly... Ještě více než práce „Filozofie čučche...“ mě však zklamala Kim Čong Ilova stať „KLDŘ je neporazitelně silný socialistický stát typu čučche“ ze září 2008. Ta např. otevřeně hovoří o vedoucí roli armády (tj. princip songun, doslova na s. 5 a 18 čes. vyd.), zatímco marxismus o hegemonii proletariátu a vedoucí úloze jeho avantgardy - komunistické strany.

Úcta ke Kim Ir Senovi jako velikému revolucionáři, největšímu synu korejského lidu a jednomu z předních představitelů světového komunistického hnutí je zcela oprávněná, ale pokud by se formulace typu „Naše strana vysoce ctí velkého Vůdce jako slunce čučche a dále rozvíjí Vůdcovy myšlenky budování státu a jeho zásluhy a tak otevírá cestu pro postup při budování bohaté a silné vlasti epochy songun, cestu nových vítězství naší revoluce.“ stále neopakovaly, byl by jejich účinek vyšší a brožura by mohla mít místo 27 stran třetinu, čímž by se stala pro čtenáře zajímavější. V korejském nematerialistickém zbožňování vůdců hraje negativní úlohu silná náboženská tradice.

„Velký Vůdce v dvacetiletém krvavém boji proti japonským imperialistům dovedl velkou protijaponskou válku k vítězství a uskutečnil tak velké historické dílo osvobození vlasti.“, píše Kim Čong Il na s. 7, a dále se zmiňuje o „osvobozené vlasti“. Obdobně na s. 18 píše, že „naš Vůdce osvobodil vlast politikou songun a samostatnost i nezávislost vlasti a její sílu a rozvoj vojensky pevně zajistil“. Že byla severní část Koreje osvobozena v srpnu 1945 Rudou armádou SSSR, o tom se Kim Čong Il nezmiňuje, ostatně SSSR a jeho historický význam ve své stati opomíjí úplně a všechny úspěchy připisuje jen Kim Ir Senovi, Korejské straně práce a korejskému lidu. Kde je ona „úcta k revolučním předchůdcům“, která je „vznešeným mravním závazkem revolucionářů“, jak správně nazval svou stať tentýž Kim Čong Il v roce 1995, když se Kim Čong Il ve své dosud poslední česky vydané práci nehlásí už ani k marxismu, ani k leninismu, natož k jejich klasikům a k obětem těch, kteří se zbraní v ruce porazili fašismus a uhájili první socialistický stát na světě?!

Jinak než jako ztrátu smyslu pro realitu nelze hodnotit tvrzení, že KLDŘ „vystala jako nejvyspělejší mohutná socialistická země“ (byla tedy vyspělejší než SSSR, ČSSR či NDR?) a „stala se zemí opořovanou ve světě ... jako vzorová země socialismu“ (obojí s. 9). Kdo opěvuje KLDŘ jako „vzorovou zemi socialismu“? V samotném komunistickém hnutí se o tom vedou spory, jejichž součástí budiž i tento článek, a mimo toto hnutí Severní Koreou celý „demokratický svět“ opovrhne! Opěvují snad vykořisťování proletářů v kapitalistických zemích (tedy víceméně na celém světě) KLDŘ, hledá na ni tak, jako na bývalý Sovětský svaz? Nemá snad korejské vedení ani přibližnou představu o skutečném třídním (ne) vědomí většiny námezdně pracujících, kteří jsou ve své většině bezmocnými rukojmími buržoazní propagandy, a vědí-li vůbec, že existuje KLDŘ, domnívají se namnoze, že jsou tam odpůrci Kim Čong Ila vraždění s celými rodinami ve skleněných plynových komorách...?

Ani publikace „KLDŘ...“ neobjasňuje, v čem spočívá filozofie(?) čučche a čím se vyznačuje. Neobsahuje už téměř nic z marxistické terminologie - tu nahrazuje frázemi o genialitě velkého Vůdce, filozofie čučche a politiky songun... Na s. 17 píše Kim Čong Il: „Díky tomu, že jsme pod vedením velkého Vůdce a velké strany v revoluci a budování pevně dodržovali charakter čučche a správně udržovali národní charakter, nemohlo na nás zapůsobit žádné vměšování ani nátlak imperialistických reakcionářů, ani mezi nás nemohl proniknout soudobý revizionismus ani jiné oportunistické myšlenkové proudy...“ Kéž by to byla pravda!

Na závěr podotýkám, že všechny zmiňované práce Kim Čong Ila vytvořené po rozpadu světové socialistické soustavy obsahují i řadu zcela správných tezí. Ty jsou však převzaty z děl klasiků marxismu-leninismu při účelovém zamlčení jejich autorů a původu a jejich připsání na vrub „původní tvořivé filozofie“ čučche... Dodávám, že i přes svou kritiku severokorejského pojetí socialismu a jeho odklonu od marxismu-leninismu nesmějí komunisté hodnit toho jména zapomínat, že současný severokorejský režim zajišťuje korejskému pracujícímu lidu nesrovnatelně lepší životní úroveň než návrat ke kapitalistickému hospodářství.

Leopold Vejr (redakčně zkráceno, v úplnosti na www.komsomol.cz)

rum. Chápu, že reálné možnosti mnohých OV KSČM, při velkém zatížení volbami, neumožňují vlastními silami zajišťovat politické vzdělávání. I proto VV ÚV KSČM nepožadoval od regionálních stranických orgánů vyhodnocení této oblasti a informace o úrovni vzdělávání byly získávány spíše ústním sdělením, z odvozených písemných materiálů a expertních odhadů odborníků a funkcionářů. Aby byla do budoucna skutečně zajištěna existence a funkčnost politického vzdělávání, musí být zajištěna interakce mezi centrem strany a stranickou strukturou, kdy bude praktikována vzájemná výpomoc, výměna informací a zpětná vazba.

Neopomím důležitost současného předávání informací a školení kandidátů. To však musí být pouhým doplňkem skutečného politického vzdělávání, kdy již věci znali posluchači budou připraveni na diskuzi, kritiku i sebekritiku. Tzv. školení kandidátů je jen živelnou náhražkou absence politického vzdělávání, byť u bezpartijních bude určitá forma hlubšího školení nutná i do budoucna.

Důležitá je samozřejmě i praktická stránka činnosti, ta by měla být součástí kandidátské lhůty, jinak by sama o sobě lhůta ztrácela smysl. Mohla by se skládat ze stáží na různých stupních stranické struktury, z mimoparlamentní činnosti (kontakt s odbory a občanskými sdruženími), přípravy a kolportáže propagačních a agitačních materiálů, besed se stranickými představiteli, zastupiteli, poslanci a senátory, apod.

Pakliže chceme být úspěšní, měli bychom odhodit prostou orientaci na kvantitu a zaměřit se více na kvalitu. Uvědomit si, že kvalita a kvantita jsou v dialektickém vztahu, že absolutizování kvantity je prvek metafyzický. Neměme tedy náborovou úspěšnost pouze počtem přijatých členů, ale i jejich třídní a morální kvalitou, a především, začneme s novými členy pracovat. Musíme přece, slovy Lenina, pracovat s takovým materiálem, jaký máme, jaký nám „zpracovává“ kapitalistický režim. Nic jiného nám nezbyvá, sami neseme stigmata kapitalistického systému, ať se nám to líbí, nebo nelíbí.

KSČM musí prolomit rutinérství, pohodlnost a lhostejnost v otázkách politického vzdělávání, jinak by se nám to mohlo krutě nevyplatit. Snižující se akčnost, politicko-teoretická a kvalitativní úroveň členské základny, povedou k nižší argumentační, agitační, propagační a celkově ideově-politické působnosti KSČM. Tím pádem bude klesat vliv, volební výsledky a počet členů KSČM.

Lukáš Kollarčík

ČUČCHE - PŮVODNÍ TVOŘIVÁ FILOZOFIE REVOLUCE NEBO ODSŤÍN REVIZIONISMU?

Srovnáním jednoho projevu a tří prací současného generálního tajemníka Korejské strany práce Kim Čong Ila - projevu na XXIV. sjezdu KSSS (1971) a statí „Úcta k revolučním předchůdcům je vznešený mravní závazek revolucionářů“ (1995), „Filozofie čučche - původní tvořivá filozofie revoluce“ (1996) a „KLDR je neporazitelně silný socialistický stát typu čučche“ (2008) - docházím k závěru, že v politice Kim Čong Ila a Korejské strany práce se projevuje stále hlubší odklon od marxismu-leninismu. Nelze říci, že by Kim Čong Il a vedení Korejské strany práce nějak překrucovali marxismus-leninismus a snažili se to zatajit. Naopak, od marxismu-leninismu, resp. i od marxismu epochy před Leninem, se Kim Čong Il postupně otevřeně distancoval. V projevu na XXIV. sjezdu KSSS marxismus-leninismus opakovaně vyzdvihuje a končí slovy: „Ať žije nepřemožitelný prapor marxismu-leninismu!“ V roce 1996 v práci „Filozofie čučche...“ však píše: „Výklad nového světového názoru podle filozofie čučche neznamená rozchod s dialekticko-materialistickým názorem... Přestože marxistická dialektika trpí určitou omezeností a nezralostí, její základní principy jsou vědecké a pravdivé...“ (čes. vyd., s. 4) Takové napadání marxistické dialektiky je velmi odvážné od obhájce „původní tvořivé filozofie“, který ve svých dílech tuto „původní filozofii“ vysvětluje takovým způsobem, že všechny srozumitelné teze jsou převzaty ze základů marxismu(-leninismu) a odchylky od něj jsou směsí nicneříkajících frází a protikladných tezí.

Tamtéž se nachází dle mého názoru velmi nebezpečné tvrzení: „Je třeba vnímat stranické ideje jako absolutní pravdu, pevně je hájit a transformovat do vlastního revolučního přesvědčení.“ Právě takové chápání „stranické absolutní pravdy“ dovedlo socialismus ve většině zemí k porážce - když Chruščov zhanobil Stalina, odvrhl diktaturu proletariátu a začal vykřikovat o úplném a definitivním vítězství socialismu a o přechodu ke komunismu během života jediné generace, téměř celá KSSS jej pod praporem „stranické absolutní pravdy“ následovala. Pod praporem „stranické absolutní pravdy“ drtivá část základ-

ristickými útoky a dalšími akty agrese, které by si vyžádaly životy jejich spoluobčanů. Nehumánnost podmínek, v nichž se již více než 12 let zmínění Kubánci ve vězeních státu, v jehož čele stojí, nacházejí, se projevuje například skutečností, že někteří z nich navíc neviděli už více než deset let své rodiny, protože jim to úřady Spojených států systematicky znemožňují.

Jsmo si vědomi, že jste v době své předvolební kampaně i po svém zvolení často deklaroval snahu o změnu zahraniční politiky Spojených států a o její lepší obraz ve světě. Právě propuštění pěti kubánských národních hrdinů by takovým gestem spolu se zrušením téměř padesátiletého nespravedlivého embarga vůči Kubánské republice, které poškozuje kubánskou ekonomiku a diskredituje Spojené státy v očích světové veřejnosti, bylo.

V Praze dne 2. 10. 2010

KOMSOMOL NA SLAVNOSTI HALÓ NOVIN 2010

V sobotu 18. září 2010 se členové Svazu mladých komunistů Československa zúčastnili Slavnosti Haló novin. Slavnost Haló novin byla provázena úpornou snahou o odtržení se od socialistické minulosti a vyzdvihování netřídní „levicovosti“, což je ostatně neoficiální generální linií Haló novin i KSČM. Jak předpověděl v zářijovém čísle komunistického listu „Dialog“ soudruh Jan Kubečka, nebylo na Slavnosti vzpomenu významného 90. výročí vzniku Rudého práva. Představené volební materiály KSČM jsou vesměs charakterizovány nicneříkajícími tvářemi kandidátů a neurčitými hesly typu „Je čas na změnu!“ a „Změna je nutná“. Zcela výstižný je závěr článku soudruha Kubečky: „Jasně nevyhýbavé slovo strany. To je dnes podmínka, jak zaujmout

mladou generaci toužící po pokrokových změnách. A co může být ještě důležitější?“ Současná předvolební kampaň KSČM, na kterou strana vydává nehorázné finanční prostředky, je mladé generaci, včetně mnoha mladých členů strany, pouze pro posměch. Nedělat žádnou placenou předvolební kampaň by v takové situaci znamenalo výrazně ušetřit a dosáhnout stejných, ne-li lepších volebních výsledků.

Atmosféře Slavnosti Haló novin neprosperovala ani reprodukováná hudba, která byla tak hlasitá, že mnohý účastník neslyšel vlastní slova, a představovala nesourodou směsí populárních popěvků od počátku 60. let do současnosti. Podtrženo a sečteno, nelze se divit, že někteří účastníci dospěli k závěru, že je na celé Slavnosti zajímavá pouze nabízený alkohol. Ten ale mohou mít i jinde a levněji a k jejich aktivnějšímu boji za prosazování „levicových myšlenek“ nepřispěje ani na Slavnosti Haló novin, ani kdekoli jinde...

Leopold Vejr

STREČNO - VARÍN 2010

Aj tento rok zorganizoval Klub českého pohraničia spolu s KV KSS Žilina spomienkovú akciu v Strečne a vo Varíne. Ide už o tradičnú akciu, kedy si pripomíname hrdinov SNP ako aj tých, ktorí nasadzovali svoje životy v boji proti banderovcom, ktorí sa po vojne snažili prestrieľať na Západ.

Stretnutie sa začalo pri pomníku francúzskych partizánov v Strečne, kde zazneli príhovory organizátorov a hostí k Slovenskému národnému povstaniu ale aj súčasnému vzrastu antikomunizmu, ktorý prechádza až k fašizácii pravicových strán ako ODS. Akcie sa zúčastnili zá-

stupcovia viacerých komunistických organizácií. Okrem spomínaného KČP to bol zástupca Zväzu mladých komunistov Československa, Spoločnosť vedeckého komunizmu a nechýbal ani zástupca SZM. Spomienková akcia pokračovala na námestí vo Varíne, kde opäť zaznelo niekoľko príhovorov, tento krát na tému banderovcov a vyzdvihovanie fašistických vodcov predstaviteľmi súčasných vlád či už na Ukrajine alebo v Poľsku. Najväčšiu pozornosť, formou i obsahom, vo svojom príhovore upútal zástupca českého občianskeho združenia „Vojaci proti vojne“. Hovoril o NATO, súčasnom zbrojení a príčinách vojny, ktoré nie sú nikde inde ako v snahe o nové rozdelenie trhov a maximalizáciu ziskov.

Stanislav Pirošík, Socialistický zväz mladých, <http://szm.hng.sk>

PROBĚHLA DEMONSTRACE PROTI ŠKOLNÉMU

Dne 29. září od 16:30 proběhla v Brně, před budovou lékařské fakulty Masarykovy univerzity na Komenského náměstí, demonstrace proti školnému. I když nebylo zrovna hezké počasí, na místě se sešlo několik desítek lidí odhodlaných vyjádřit svůj nesouhlas s plánem pravicové fašizoidní vlády v čele s ODS, TOP 09 a VV na zpoplatnění veřejného vysokého školství, což by znamenalo jistou likvidaci nejen jeho dostupnosti všem sociálním vrstvám, ale především jeho dnes již tristní úroveň by ještě výrazně klesla dolů.

Každému myslícímu člověku je jasné, že pokud je něco ovládáno tržními a ekonomickými zájmy, jde v první řadě o zisk a o nic jiného, tím pádem školám nepůjde prvotně o poskytnutí toho co možná nejlepšího vzdělání, ale především tu bude snaha co nejvíce školy donutit dostat ze studentů co nejvíce peněz do státního rozpočtu, do něhož školné na VŠ bude putovat. Z čehož vyplývá, že peníze za školné nepůjdou, jak se nepravdivě tvrdí, do zkvalitnění školství, ale rozplynou se v neprůhledném systému financování státních institucí, kde se ročně ztrácí miliardy z našich daní, takže se musíme ptát, že by se připravoval další velký tunel pod vedením pravicové, neoliberální bandy modrofialových vykořisťovatelů, tak jako v devadesátých letech, kdy bylo zlikvidováno celé naše hospodářství, z čehož měli prospěch právě takoví „zodpovědní“ hospodáři, jako je pan Kalousek a jemu podobní.

Ale zpět k samotné demonstraci. Prvním vystupujícím byl předseda SMKČ Lukáš Kollarčík. Ten jednoznačně odmítl, že by současné vzdělávání na VŠ bylo bezplatné, dal jasné najevo, že už dnes jsou současné náklady na studium vysoké školy doslova pro řadu lidí neúnosné, bydlení na kolejích, stravné a skripta, za to vše musí platit. Když se k tomu přidá ještě školné, znepřístupní se tak studia na VŠ velké většině sociálně slabých vrstev mládeže. Právo na vzdělání je jedním z nejzákladnějších lidských práv a útok proti němu náš předseda jednoznačně odmítl.

Pak se dostal ke slovu místopředseda SMKČ David Pazdera. Ten dal najevo svoje rozhořčení nad tím, že tento režim si chce zadlužováním mládeže zajistit její loajální poslušnost k tomuto vykořisťovatelskému systému. Za klub zastupitelů za KSČM Brno-střed David také připomněl, že tento klub jako jediný hlasoval proti zvyšování nájemného v obecních bytech pro sedm tisíc rodin.

Následně jsem vystoupil já s krátkou zdrcivou zprávou z Komise mládeže KSČM Brno, všechny jsem přivítal jejím jménem a jménem brněnského SMKČ, což je v Brně jedno a to samé. Řekl jsem, že doufám v úspěch a smysl naší demonstrace a v to, že se nám podaří zavedení školného na VŠ zabránit.

Po mně vystoupil také vysokoškolský profesor a kandidát do senátu Daniel Borecký a předseda Městského výboru KSČM Brno Ladislav Býček. Ten snahu pravice zavést školné, stejně jako ostatní, jednoznačně odsoudil. Na závěr vystoupila za odbornou sekci pro školství Anna Štofánová, která ve svém plamenném projevu dala jasné najevo nesouhlas komunistů se školným na vysokých školách, a to ve všech jeho podobách. Celou akci, které se zúčastnili i předseda a místopředseda romské mládežnické organizace Kamas te Džive! (Chceme žít!), moderovala soudružka Jana Pavlíčková.

V průběhu demonstrace se kolem nás zastavilo plno mladých lidí, které naše akce zaujala. Chvilí

EU, z ideologických důvodů. Dosažení akční jednoty evropské levice však nelze uskutečnit v případě vyloučení významné části evropského komunistického hnutí.

Přesto, že VII. sjezd naší strany jasně rozhodl, že budeme usilovat o akční jednotu evropské levice s tím, že základ této jednoty musí tvořit komunistické strany a že v SEL, vzhledem k těmto okolnostem, zůstaneme i nadále stranou s pozorovatelským statutem, někteří členové současného vedení KSČM to nejen ignorují, ale usilují o pochod ve výše uvedených stopách SEL.

Doc. Ing. Hassan CHARFO, DrSc.

VNITROSTRANICKÉ VZDĚLÁVÁNÍ V KSČM - SOUČASNÝ STAV, POHLEDY DO BUDOUCNA A POTŘEBNÉ ZMĚNY

VV ÚV KSČM projednal a schválil na svém zasedání dne 17. 8. 2010 Stručnou informaci o stavu politického vzdělávání členů a sympatizantů KSČM v roce 2009/10 a záměry politického vzdělávání na rok 2010/11. Materiál je poměrně sebekritický k současnému stavu politického vzdělávání v KSČM a zároveň nastiňuje kontury vyhlednutí ze současného stavu a možnosti budoucího zkvalitnění teoretické a politické práce s členy KSČM, ale i s jejich sympatizanty.

Obsah podávaných politických informací v KSČM, až na výjimky, byl úzce svázan s volebním kláním pro volby do PS PČR (seznamění se s programem KSČM, částečně i jiných stran a jejich porovnání, školení kandidátů), aktuální vnitro a mezinárodně politickou situací, významnými výročími a vnitrostranickým děním uvnitř KSČM (Projekt dalšího rozvoje politického potenciálu členské základny a změny stranické struktury KSČM, částečně i komunální politika). Formou předávání politických informací byly členské schůze ZO KSČM, okresní aktivity funkcionářů, besedy s poslanci, senátory a zastupiteli, diskuze při významných státních výročích a již zmíněné školení kandidátů. Záměrně jsem použil pojmu politické informace, nikoliv politické vzdělávání. Obsah a formy školení totiž nenaplnují obsah termínu „politické vzdělávání.“ K naplnění tohoto pojmu se přiblížily pouze některé iniciativy nižších článků stranické struktury. Světým příkladem je zde Sobotní univerzita funkcionářů, již zaštiťuje Středočeská krajská rada a která úspěšně zakončila další vzdělávací cyklus ve společensko-vědních oborech, dále diskusní klub při OV KSČM Teplice a tzv. diskusní čtvrtky v Brně. Členové Centra strategických a teoretických studií (CSTS) a pracovníci oddělení odborného zázemí KSČM se účastnili, podle požadavků jednotlivých OV KSČM, různých diskusních setkání (Brno, Ostrava, Mladá Boleslav, Chomutov, Chrudim, Zlín).

Projekt systematického internetového vzdělávání se nepodařilo, přes aktivitu pracovníků odborného zázemí, bývalých pracovníků oddělení pro přípravu voleb a propagandu a Klubu společenských věd, realizovat.

Je potřebné si přiznat, že politické vzdělávání, v plném smyslu obsahu tohoto pojmu, v KSČM neexistuje. Tento pojem předpokládá existenci centralizované vzdělávací instituce, podřízené některému z místopředsedů KSČM, odstupňované od shora dolů (dle vnitrostranické struktury), s jasným vzdělávacím plánem, odbornými a uvědomělými lektory, technickým a materiálním zabezpečením, systematickostí, koordinací s taktickými a strategickými cíli KSČM a pravidelností ve fungování. Realizace vnitrostranického vzdělávání, pakliže má být v současné situaci reálná a ne pouze formální, se neobejde bez určitého prvku povinnosti se vzdělávat. Z tohoto důvodu se jeví jako jeden z optimálních nástrojů zavedení kandidátské lhůty členství v KSČM. Kandidátská lhůta by neměla být v komunistické straně působící v kapitalistickém systému nic neobvyklého. Právě naopak, vzpomeňme na V. I. Lenina a jeho zdůrazňování úlohy kandidátské lhůty pro kvalitu členské základny strany a pro její obranu před kariéristy a oportunisty po VŘSR (kandidátská lhůta se v KSR(b) vyvinula z institutu sympatizanta, projednala ji VIII. konference KSR(b) v prosinci 1919 a definitivně ji schválil X. sjezd KSR(b) na jaře r. 1920).

Různé formy kandidátské lhůty dnes zavádějí i buržoazní strany (Věci veřejné, TOP 09), ideologické konference pořádá i ODS a ČSSD. Neděsme se proto slova ideologie, její opomíjení nás, mimo jiné, stojí a může stát další porážky. Naši soupeři se tímto okruhem působnosti zabývají, ale my máme proti nim neskutečnou výhodu, nekomplexnější učení všech dob – marxismus-leninismus.

Současné předávání politických informací, nebo chcete-li „politického vzdělávání,“ je odkázáno na partikulárnost, živelnost, nesystematičnost, chaotičnost, decentralizaci a dezorganizaci. Neviním však z nastalé situace nižší články stranické struktury, ty jsou mnohdy v této oblasti iniciativnější než cent-

tivní charakter členství v SEL, a to i po odchodu F. Bertinottiho a nástupu L. Biskyho do funkce předsedy SEL. V Bělorusku například byla snaha o získání nikoli KS Běloruska, nýbrž opoziční Běloruské strany levice. Z Maďarska byla přijata strana odpadlíků „Dělnická strana Maďarska 2006“ i za cenu vystoupení Maďarské komunistické dělnické strany ze SEL. Vezme-li v úvahu, že namísto významné Portugalské KS a KS Řecka figurují další odpadlíci (portugalský Levý blok a řecká Levicová a ekologická koalice Synaspismos), je na místě se ptát, zda toto je ta pravá jednota evropské levice o kterou usilujeme.

Dále jsme upozorňovali na fakt, že dějiny komunistického hnutí 20. století nemohou být paušálně odmítnuty jako negativní, je nezbytné poučit se z chyb a vše, co se osvědčilo, nadále rozvíjet. V tomto kontextu jsme požádali o vypuštění, nebo úpravu formulace v preambuli stanov SEL ohledně stalinistických zločinů a praktik, neboť umožňuje množství interpretací a reminiscencí vztahujících se k minulosti. Jedná se o označení zneužívané proti celé dosavadní historii socialismu v Evropě. Dnes jsou, především politickými protivníky, některé strany účelově označovány jako „stalinistické“. Marně jsme navrhli tuto formulaci nahradit lépe vystihujícími slovy. Vysvětlení je snadné. V některých členských stranách, které představují součást tvrdého jádra SEL (italská Strana komunistické obrody Rifondazione, portugalský Levý blok), existují silné trockistické platformy. Z hlediska vnitrostranických mocenských pozic některých jednotlivých stran bylo tedy nutné takovou formulaci zachovat bez ohledu na porušení principu konsensu, který se nám podařilo zakotvit ve stanovách SEL. Porušování principu konsensu má další velmi rozhodující souvislost. Všechny členské a pozorovatelské strany mají ve Výkonném výboru SEL dva členy bez ohledu na velikost té či oné strany, což při absenci uplatnění principu konsensu představuje při jednání o důležitých otázkách riziko „převládání“ stran jako KSČM stranami místně i celoevropsky méně významnými a takřka bez vlivu, jako např. Stranou demokratického socialismu z ČR a takových je v SEL drtivá většina, což ohrožuje komunistickou identitu KSČM.

Problém neuplatňování konsenzu odráží i strukturální nedostatky, neboť odráží záklisní styl namísto kolektivní práce a rozhodování v rámci centrálních orgánů SEL.

KSČM je uvnitř, nikoli mimo, SEL s pozorovatelským statutem, jenž umožňuje KSČM podle stanov SEL plnohodnotnou účast na úrovni a v šíři, jež jsou zcela srovnatelné s možnostmi plně členských stran (hlasování v orgánech SEL neexistuje, tam by měl platit princip konsensu). Čili pozorovatel není, jak se někteří naivně domnívají, někým, kdo jen pozoruje a nezúčastňuje se jednání a diskuse. Naopak. Jediný podstatný rozdíl mezi pozorovatelskou a členskou stranou, jak ukázala praxe, tkví v tom, že členská strana musí platit nemalé finanční příspěvky. Na druhé straně statut pozorovatele představuje v rámci KSČM určitý kompromis a proto zajišťuje i důležitý vnitrostranický konsensus.

Kdybychom se vzdali svých podmínek a vize a stali se členskou stranou, co by se tím vyřešilo - vůbec nic, neboť ostatní relevantní komunistické strany, které mají na tento subjekt podobný názor, by zůstaly mimo, a tím by jednota evropské levice nebyla zajištěna, ale my bychom ztratili respekt, pozici a tvář radikální levice a tudíž i možnost tvorby můstku v této situaci. SEL v současné podobě nejenže evropskou levici nesdružuje, nýbrž ji rozštěpila a komplikuje vztahy v jejím rámci.

Budeme-li plným členem SEL, je to krok k sociál-demokratizujícím stranám (portugalský Levý blok, řecký Synaspismos, estonská Sjedenocená levice, česká SDS; nejvýznamnější členská strana SEL je německá strana Levice (Die Linke), a ta není stranou komunistického charakteru).

SEL se nepřipojuje ke společným akcím komunistických a dělnických stran (petice komunistických a dělnických stran proti novým základnám USA, petice komunistických a dělnických stran k zastavení eskalaci antikomunistických a antidemokratických útoků v Evropě, petice komunistických stran proti perzekuci Maďarské komunistické dělnické strany - v době kdy ještě byla členem SEL -, ale i akce proti antikomunismu v ČR koncem roku 2009). Tento postoj de facto znamená rozštěpení evropské levice na dva bloky a rozštěpení její akční jednoty. Budeme-li v takové situaci členem SEL, rozštěpení tím bude posíleno a navíc bychom byli na straně nespolehlivých sociál-demokratizujících.

Je nutno připomenout, že KSČM, díky tomu, že se dosud nestala členem SEL, je členem mezinárodního přípravného výboru pro celosvětové a každoroční setkání komunistických stran, a to vedle KS Řecka, Portugalské KS, KS Ruské federace, KS Indie, Marxistické KS Indie, Libanonské KS, Jihoafrické KS, KS Kubu, KS Brazílie. Tato setkání usilují o dosažení akční jednoty mezinárodního komunistického hnutí, kde se scházejí představitelé cca 70-80 komunistických a dělnických stran všech kontinentů.

Naše snaha o změnu charakteru SEL na celoevropský naráží de facto i na ideologický koncept, nikoli „jen“ na geografický. Jinými slovy SEL si nepřáteli některé komunistické strany z bývalého SSSR, ale i

poslouchali projevy vystupujících, někteří se dokonce následně zapojili do diskuze jak o problematice školního, tak i o dalších věcech, a to hlavně o ideologii. S jednou sympatickou dívkou byla diskuze více než zajímavá, skončila celkem smířlivým rozloučením a předáním našich předvolebních materiálů do jejich rukou. Kdyby to tak bylo se všemi, kteří na naši akci dorazili, bylo by to skvělé, ale to by se na ní neměla objevit skupinka "národních bolševiků", kteří se snažili naši akci malinko narušit, ale byli spíše pro smích.

Jinak se dá říct, že se akce povedla, teď jen doufat, že se lidem konečně rozsvítí v hlavě a uvědomí si, že pokud něco neudělají proti tomu, aby byli neustále připravováni o svá práva a poslední výdobytky socialismu, jako je právě dostupné vzdělání, bydlení a lékařská péče, jednoho dne se mohou probudit a s hrůzou zjistit, že už jim žádná nezbyla a stali se z nich jen novodobí nevolníci, ovládaní vykořisťovatelskou, asociální buržoazií, která nemá úctu k lidem ani k jejich životům a bere je jen jako obyčejný lidský odpad a nic jiného, který je potřeba využít a pak zahodit.

To už ale bude pozdě. Tohle, co se děje teď, je jenom začátek. Pokud tomu nezabráníme včas, pak už to těžko někdo změní.

Jiří Hráček

PROJEV PŘEDSEDY SMKČ S. LUKÁŠE KOLLARČIKA NA DEMONSTRACI PROTI ŠKOLNÉMU V BRNĚ

Přátelé, kamarádi, soudružky a soudruzi!

Kdyby před dvaceti lety někdo lidem sdělil, že se mají sejít na demonstraci proti zavedení školného na vysokých školách, zřejmě by ho považovali za blázná. Kdyby jim tehdejší převratoví lídři oznámili, že budou platit poplatky ve zdravotnictví, zřejmě by je tisícíhlavý dav vyhodil z jejich lukrativních křesel. Kdyby ministr práce a sociálních věcí tehdy navrhl takové úpravy v zákoníku práce jako dnes, asi by následovala generální stávka a zaplněná náměstí.

Leč uplynulo více než dvacet let, výše zmíněné nehoráznosti jsou realitou nebo se je snaží zavést vládnoucí třída, a nás je tu sotva pár desítek. Téměř všichni mlčí, málokdo protestuje, občas si zanáčáváme u piva. Co je důsledkem toho, že se lidé nebouří proti útokům na svá základní práva, mezi něž právo na dostupné vzdělání patří? Proč je odpor proti zlovůli ultrapravicové vlády tak slabý?

Více než dvacet let po restauraci kapitalismu okrajovaly všechny vlády salámovou metodou postupně a rafinovaně téměř všechny výhody z dob budování socialismu. Ty výhody, o nichž si lidé, kteří v r. 1989 vyšli do ulic, mysleli, že jsou automatické a neodstranitelné. Ty výhody, za něž bojovaly generace a generace našich předků v četných, i krvavých bojích, za něž umíraly v odboji, na barikádách a ve dvou poválečných revolucích. To všechno se lidu rozpívá pod rukama.

Skutečnost, že se destrukce dosažených výdobytků budování socialismu nesetkává v posledních letech s odporem většího množství lidí, je také chybou naší, komunistů. Kdo jiný než my může hlasitě, srozumitelně a bez vytáček říkat pracujícím pravdu? Kdo jiný než my může říci pracující a studující mládeži, že současný vývoj ji žene do pastí dluhů a chudoby? Kdo jiný než my může vést pracující k tomu, aby ve svém zájmu šturmovali nebe?

Postup současné ultrapravicové vlády, složené z reakčních buržoazních stran, která je nejpravicejší vládou v českých zemích od dob Hitlera, vrhá a bude vrhat statisíce obyčejných lidí do postavení bezprávných a závislých otroků. Snaha zavést školné na vysokých školách je dalším ze střípků v mozaice postupné, plíživé destrukce základních lidských práv za dvacet let kapitalismu.

Skutečná a základní lidská práva totiž nehájí a nemohou hájit zástupci buržoazních, prorežimních stran. Ti používají tento termín pouze jako zaklínadlo pro své propagandistické hrátky, proti skutečným obhájcům základních lidských práv, proti komunistům! Základní lidská práva, jako je právo na práci, dostupné zdravotnictví a vzdělání, ochranu v nemoci a ve stáří, nemůže ze své podstaty zajistit kapitalismus. Vidíme to dnes všude kolem, stačí jen otevřít oči a sundat růžové brýle.

Jelikož je snaha zavést školné na vysokých školách střípkem v mozaice destrukčního procesu, je jasné, že tento proces bude pokračovat. Školné nejen že bude, tak jak v případě poplatků ve zdravotnictví, narůstat, ale bude dle logiky kapitalistického neoliberálního dogmatu rozšiřováno i do středního článku školství. Jakmile se jednou otevrou stavidla kapitalizace školství, velmi obtížně se budou v mantinelech

buržoazní demokracie zavírat. A o to musí být náš odpor proti tomuto průlomů zavilejší.

Není pravdou, že je v současné době studium bezplatné. Ceny kolejí zaznamenaly od r. 1989 největší nárůst ze všech cen, doprava a strava také výrazně podražily. Astronomické jsou ceny skript. Prospěchová stipendia, která jsou decentralizována podle ekonomických možností škol, tedy dle napojení škol na různá kapitálová uskupeň, nemohou v žádném případě vyrovnat obrovské náklady na studium. Některé školy navíc prospěchová stipendia ani nevyplácejí. Průměrné náklady rodiny na jednoho vysokoškolského studenta činí už v současné době 10 tisíc Kč měsíčně. Není třeba zdůrazňovat, že i v současnosti představují náklady na vysokoškolské studium výrazné sociální síto, které přinesl ve své „štedrosti“ kapitalismus. Komunisté by tedy navrhovali taková opatření, která by v rámci možností současného systému zlepšovala postavení studentů z nízko- a středněpříjmových rodin, a alespoň částečně zmírnily ono sociální síto.

Současná vláda přišla však s opatřeními, která sociální síto prohloubí a znemožní širokým vrstvám studentů z chudobných rodin studium na VŠ. Navrhované tzv. odložené školné ve výši 10 tisíc Kč na jeden semestr je navíc psychologicky mnohem nebezpečnější než školné průběžné. Studenti a jejich rodiče se totiž snadno zadluží v domněni, že po dokončení studiu „nějak bude,“ že je čas se zabývat takovými problémy, že dluhy jistě splatí. Po ukončení studia se však ocitnou zadlužení, většinou bez práce, s chmurnou perspektivou dalšího zadlužování se pro koupi bytu a založení rodiny. Sociálně patologické a psychické následky tohoto ekonomického stavu na sebe nenechají dlouho čekat, což ostatně můžeme pozorovat už nyní.

Při průběžném hrazení školného na VŠ by student ani nemohl jít studovat, protože by prostě neměl za co. Odložené školné je tak vějíčkou finančního kapitálu, který bude mít z půjček studentů především prospěch, jak nalákat beztastorčné mladé lidi a pak je vysávat celý život. A současná vláda není ničím jiným než expoziturou tohoto kapitálu, viz připravovanou důchodovou reformu.

Poukazy na možnost přivýdělku chudobných studentů během studia pocházejí z říše povýšenec-kých představ zlaté mládeže a jejich rodičů. Možností přivýdělku a brigád studentů jsou v době vysoké nezaměstnanosti značně omezené, navíc bývají studenti velmi často předmětem svévolného vykořisťování. Jde ale také o princip. Jako může někdo drze hovořit o rovnosti přístupu ke vzdělání a na druhé straně hlásat, aby si nízko- a středněpříjmoví studenti přivydělávali? Studenti z buržoazních rodin si vydělávají nebudou muset, budou tak mít objektivně mnohem více času na studium. Sociálně-ekonomicky tak budou determinováni k lepšímu studijnímu výsledkům a ještě tuto situaci zneužijí k hlásání zvrácených teorií o nedostatečné vzdělanosti, jejich slovy, „sociálních případů a socek“. Komunisté tedy nyní nepodněcují třídní boj, naopak, podněcuje ho současná protilidová a protinárodní pravičácká vláda.

Jedním ze zvrácených argumentů příznivců školného je tvrzení, že školné bude motivovat studenty k větší zodpovědnosti ke studiu a k lepším výsledkům. Jedná se o čirý nesmysl. Zlatá mládež, studující za peníze svých zbohatlických rodičů, žádnou zodpovědnost cítit nebude, protože bude mít jako dosud dostatek finančních prostředků ke svému hýření. Proletářští studenti buď nebudou studovat vůbec, nebo nebudou mít pro své pracovní vytížení čas na projevení své iniciativy, zodpovědnosti a lepších studijních výsledků.

V odporu proti zavedení školného jde o mnohem více než o samotné školné. Jde o princip zabraňování kapitalizace a komercializace posledního sektoru v naší zemi, který je jimi relativně nejméně zasažen, veřejného sektoru. Jde o obranu jednoho ze základních lidských práv. Jedná se o odpor proti dalšímu prvku návratu do asociálních poměrů první a druhé republiky.

KSČM musí být v tomto boji vidět a slyšet. Proto jsme se zde dnes sešli. Musíme se zapojit do širší fronty, bojující proti zavedení školného. Musíme na tomto tématu přesvědčit mládež, že komunisté nejsou skanzenem minulosti, ale že z minulosti pouze čerpají poučení pro budoucnost. Že budoucnost většiny českého národa, který je v současnosti pouhou kolonií nadnárodního kapitálu, je pro ně hlavním zájmem a kategoričným imperativem.

Součástí tohoto zájmu je boj proti zavedení školného. Vzdělání není zbož! Bojujeme za svá základní práva!

„levice“. Žel takový automatismus neplatí a nejen dnes jsme toho svědky. Spoléhat se na něj nám může způsobit mnohé problémy. Proletariát má v kapitalismu objektivně tendenci přejímat buržoazní ideologii, pomoci vybědnout z této kazajky mu může pouze skutečný revoluční politický subjekt a především kolektivní zkušenost, na níž by se tento subjekt veřejně či skrytě podílel.

Hovoří-li se dnes o modernizaci KSČM, moderním pojetí apod., jedná se povětšinou o eufemismus pro ústup od teorie a praxe protisystémové strany, ke straně otevřené sociálně demokratické. Autoři tohoto pojmání si to ani nemusí uvědomovat, mnozí z nich to myslí dobře, jenže cesta do pekla je, jak známo, dlážděna dobrými úmysly. Takový eufemismus jim byl často vpašován do jejich mysli jak objektivními neúspěchy komunistického hnutí v posledních letech, tak buržoazními sdělovacími prostředky a jejich spojenci. Eufemismus modernosti představuje velmi silnou modernistickou iluzi. Teprve její překonání a vyvrácení může vést k renesanci skutečného alternativního protisystémového hnutí.

Na závěr si dovoluji použít metaforu. Vidím dnes KSČM jako člověka, který vede oprýskané a zaprášené kolo, které má ale pevný titanový rám. Stačilo by kolo natřít moderním nátěrem, naolejovat, nasednout na něj a uhanět. Někteří sverepě odmítají nový nátěr, i rychlou jízdu, abychom nevzbuzovali přílišnou pozornost, nenávisť těch, co jedou v protisměru a brzdi je davy následující uhanějí kolo. Do této situace přicházejí někteří z autorů, jež jsem kritizoval (např. s. Prokeš) a radí nám, abychom kolo úplně odhodili, pořídili nové, podobné těm, jedoucím v protisměru, přidali se do jejich pruhu a závodili s nimi. Pravděpodobně neví, že bychom v jejich nečestné a švindlířské konkurenci prohráli, zůstali bychom sami v polích daleko za pelotonom.

Jsem zastáncem toho, abychom raději osvědčené a bytelné kolo opravili a nasedli na něj, než abychom ho odhodili do šrotu. S ním bychom totiž dali stranou i budoucnosti naší země, pracujících a v konečném důsledku i naši. Lepší je vést třeba i oprýskané kolo, protože vždy existuje šance ho opravit a nasednout na něj, než se kola zcela zbavit.

Lukáš Kollarčík

STRANA EVROPSKÉ LEVICE JE STRANOU EU A NESPOLEHLIVÝCH ODPADLÍKŮ, KTERÁ ROZŠTĚPUJE EVROPSKOU LEVICI

Již není tajemstvím, že Evropská unie usiluje o dosažení evropského občana, a to namísto občana českého, francouzského, polského, italského. Je logické, že takového cíle nelze dosáhnout bez existence odpovídající politické struktury. Proto k tomuto účelu požádala a finančně motivovala založení politických stran na evropské úrovni. Taková strana však musí mít poslance alespoň ze čtvrtiny členských států Evropského parlamentu (EP) nebo ve čtvrtině národních parlamentů v rámci EU, čili v současné době v sedmi parlamentech. Kromě toho musí zabezpečit programové naplnění principů EU. Jinými slovy musí být státotvorná, aby mohla získat dotaci EP. Většinou svých členů totiž může EP ověřit na žádost alespoň čtvrtiny poslanců ze tří různých klubů, zda ta či ona politická strana na evropské úrovni naplňuje tyto zásady. V případě, že EP zjistí, že některá z podmínek není splněna, taková strana bude vyřazena z financování. V tomto kontextu byly založeny tyto strany: Evropská lidová strana, Strana evropských socialistů, Evropská liberální a reformní strana, Strana evropských zelených a Strana evropské levice.

KSČM se zúčastnila zakládajícího sjezdu Strany evropské levice (SEL) v Římě ve dnech 8.-9. 5. 2004. Kvůli nedemokratickým praktikám a nerespektování principu konsenzu na tomto sjezdu se KSČM nestala členskou stranou.

Aktivít této strany se však zúčastňujeme jako pozorovatelé. Na základě zkušeností z pozorovatelské pozice, jsme opakovaně požadovali změnu charakteru Strany evropské levice na celoevropský. Požádali jsme o pozvání minimálně 27 komunistických a levicových stran z celé Evropy (mezi nimi KS Ruské federace, Ukrajiny, Běloruska, z baltských zemí, Skandinávie, bývalé Jugoslávie, Turecka, Británie, Portugalska, Řecka aj.) na setkání s cílem prodiskutovat s nimi otázky týkající se jednoty evropské levice. Ale namísto úsilí o získávání členství radikální a autentické levice jsme svědky trvalého úsilí o selek-

Nedomnívám se, že Die Linke je nějakým pozitivním příkladem změny názvu strany, která nevedla ke změně obsahu politiky. Die Linke je stranou sociálně demokratického typu, pohybuje se nalevo od české sociální demokracie i SPD. Manévrová v prostoru, který vyklidila Schröderova SPD, prozatím využívá efektu nového a nepoznaného, ale na jak dlouho? Byť o sobě hovoří jako o socialistické straně, strategický cíl v socialismu nemá. Její cíle nemíří za hranice proklamací o sociálně-ekologické tržní ekonomice, známého sociálně demokratického eufemismu pro kapitalismus. AKEL je stanovami a strategickými cíli antisystémová strana, jenže praxí nejde ani tak „daleko“ jako Die Linke. A kritériem pravdy je přeci praxe. V podobných příkladech bych mohl pokračovat (např. Strana komunistů republiky Moldávie). U části těchto stran samozřejmě nedošlo ke ztrátě identity jen jejich přejmenováním, tato ztráta byla spíše změnou názvu dokončena.

Druhým projevem uvíznutí soudruha Prokeše v bludném kruhu volební strany je jeho návrh na restruktizaci stranické struktury. Také se domnívám, že je třeba šetřit, ale převedení pravomocí ZO na OV a OV na kraje by vedlo k další deformaci základních principů výstavby komunistické strany, ale v konečném důsledku ještě k vyšším ekonomickým nákladům (strana by se tak přizpůsobovala správním členění státu, zejména kvůli volbám, z toho plynou větší a větší náklady na volební kampaň, tentokrát již bez členů, s nimiž se v takovém pojetí moc nepočítá, širší profesionální aparát pracovníků apod.).

A k čemu jinému toto srůstání s buržoazním státem vede, než k přítelíčkování s třídním nepřítelem, které s. Prokešovi tak vadí? V takových podmínkách nepomůže rotace kádru, každá nová tvář je ihned zahrnuta dovnitř bludného kruhu. Naopak s odvodem celého příjmu z buržoazních zastupitelstev do stranické kasy a s vyplácením platů poslancům stranou souhlasím, stejně jako s kandidátskou lhůtou a demokratickým centralismem.

Pan Aleš Merta považuje úbytek téměř 100 tisíc hlasů pro KSČM ve srovnání s rokem 2006 za důsledek vymírání jejich voličů. Nesdílím tento pohled na věc, o vymírání se hovořilo od r. 1990, v roce 1998 obdržela KSČM 658 tisíc hlasů (11, 03%), roku 2002 882 tisíc hlasů (18, 51 %). Jak je možné, že se vymírání neprojevovalo už tehdy? Nehledáme náhodou tímto konstatováním určitou výmluvu pro naši neschopnost oslovit především ty, kteří k volbám nejdou?

Velmi populární je u lidí ražení pánů Prokeše, Merty a Novotného tvrzení, že kapitalismus je dnes podstatně odlišný od toho z počátku 20. století a proto jsou tehdejší charakteristiky a návody řešení psané např. Leninem neplatné. Ještě nikdy jsem se ale od autorů těchto názorů nedozvěděl, v čem je kapitalismus ve svém nejvyšším stadiu – imperialismu, podstatně, kvalitativně odlišný od toho současného? Dovolím si tvrdit, že se liší pouze kvantitativně, ne kvalitativně. I dělníci počátku 20. století mohli přijít více než o své okovy, už Rosa Luxemburgová psala, že kdejaký německý dělník je bohatší než kdejaký africký král. Hledáme tedy nové, moderní formy, ale nevyklešujeme obsah, nepřizpůsobujeme ho oportunistic-ky tzv. moderním trendům (ve skutečnosti na nich nic moderního není a v různých variantách se objevují od dob utopických socialistů).

Pan Merta prakticky implicitně navrhuje, abychom na podmínky soutěže, jak ji pojmají buržoazní strany, přistoupili. Myslím si, že bychom se tím ocitli ještě hloub v bludném kruhu volební strany. Vydat se na cestu finančního, komerčního a čistě předvolebního soupeření s ostatními stranami by bylo pro KSČM sebevražedné.

Otazníky ve mně vzbuzuje tvrzení, že se od 60. let minulého století neobjevilo silné levicové hnutí, jež by přispělo k rozvoji demokracie a které bylo tehdy (tj. v 60. letech) úspěšné na západě. Nevšiml jsem si výrazného, udržitelného a rozvíjeného úspěchu nějakých „levicových“ myšlenek na západě. Má snad autor na mysli tzv. sociální stát? Ten byl ale důsledkem reakce buržoazie na příklad socialistických států v sociálně-ekonomické oblasti a s pádem těchto zemí je postupně všude v Evropě destruu-ován.

Hlavní myšlenky článků z 6. 9. se většinou podobají těm, k nimž jsem se právě vyjádřil. To, že mladá generace ve větším počtu nepodporuje KSČM, je skutečností. Řešením ale dle mého soudu není ústup od našich principů a zakotvení v nějaké širší „levicové“ platformě. Při současném stavu hnutí, a to je smutnou skutečností, by takový krok vedl k ještě většímu rozmělnění a v konečném důsledku ke ztrátě členů i vlivu. Noví členové totiž postrádají vlivem absence teoretické a praktické práce s nimi hlubší politické vědomí, čímž jsou objektivně determinováni k snadné ovlivnitelnosti a kolísavosti. Tato skutečnost ale neznamená, že nemáme spolupracovat s ostatními subjekty na společných, dílčích tématech. Musíme být ale schopni v takovém moři neutonout, zatím je však mezi námi řada neplavců.

Druhá myšlenka ze zářijových článků v Haló novinách není také nikterak původní. Pisatel hovoří o sociálním zbídačení lidí následkem reforem ultrapravicové vlády, které je přiměje k volbě KSČM či stran

KOMSOMOLCI NA VÝROČNÍ ČLENSKÉ SCHŮZI REVOLUČNÍHO SVAZU PŘÁTEL V TEPLICÍCH

V sobotu 9. října 2010 se zástupci Svazu mladých komunistů Československa ze severních a středních Čech zúčastnili výroční členské schůze Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana (RFB) v Teplicích, která probíhala v odpoledních hodinách v hotelu Helena. Kromě nás se jí účastnili i členové Klubu českého pohraničí (v čele s jeho předsedou s. Karlem Jandou) a občanského sdružení Vojáci proti válce (v čele s předsedou plk. v.v. Jiřím Burešem), z nichž někteří jsou zároveň členy RFB.

Schůze byla zahájena zpěvem státní hymny Československa a Německé demokratické republiky. Zprávu předsednictva RFB přednesl jeho předseda soudruh Gerd Hommel v němčině. Čeští účastníci dostali listy s přeloženým textem. Ve zprávě je současná politická situace v bývalé NDR i ČSSR charakterizována jako rozštěpení dělnické třídy, rozkvět revizionismu, reformistických koncepcí společnosti a z nich pramenící oportunistic-ké politiky, což není ničím novým v období kontrarevoluce.

Revoluční svaz přátel Ernsta Thälmana byl založen 24. června 1995 a v současné době má kolem 100 členů rozdělených do německé a české sekce. Posláním svazu je stavět se na odpor výše uvedené podobě společnosti, obhajovat politický odkaz Ernsta Thälmana (předsedy Komunistické strany Německa v letech 1924 - 1944, od roku 1933 vězněného a v roce 1944 umučeného v koncentračním táboře Buchenwald), revoluční tradice dělnického hnutí a podporovat proletářský internacionalismus.

Obhajovat hrdiny a odhalovat zločince a vrahy

Minutou ticha jsme si připomněli památku soudruhů z RFB, kteří se nedožili dnešních dnů. Hovořilo se o činnosti RFB od minulé výroční schůze, která proběhla před rokem. Nejvýznamnějšími akcemi v této době byla účast na tradičním mezinárodním proletářském setkání pod Sněžkou v Horní Malé Úpě na konci srpna, na únorové akci Drážďany bez nacistů, na blokadě proti zamezení nacistického pochodu v Chemnitz, na kampani za obnovu pomníku českého národního hrdiny Julia Fučíka v Praze či na květnové demonstraci v Novém Boru, kde městské zastupitelstvo prosadilo zřízení pomníku pro lékaře SS a další členy NSDAP jako "oběti komunistické zločiny" (proti tomu jsme na schůzi podepisovali petici). Zástupci RFB se zúčastnili Národního sněmu Klubu českého pohraničí ve Strakonici, manifestace Lenin - Liebknecht - Luxemburg v Berlíně, setkání s bývalými příslušníky pohraniční stráže v Poběžovicích, podzimního setkání pohraničnicků NDR u Berlína, pietního aktu v Lidicích, antifašistického mládežnického kongresu v Berlíně apod. Některých z těchto akcí se účastnili i členové SMKČ.

Mimořádný význam s ohledem na poslání svazu má boj o památník Ernsta Thälmana v Ziegenhals, který byl za policejního dozoru stržen. Zpráva předsednictva RFB odsoudila tento čin, kterého se reakce odvážila i přes rozsáhlé mezinárodní protesty. Upozornila i na hanebné jednání většiny levicové frakce v Brandenburském parlamentu, která, místo aby bránila zbourání, přistoupila na udávání zvolených poslanců pro "spolupráci se státní bezpečností". (To opět potvrzuje zrádný a prokapitalistický charakter německé strany Die Linke - Levice a celé Strany evropské levice, jejímž je Die Linke vedoucím členem. Na to SMKČ dlouhodobě upozorňuje.)

Nové nacistické provokace

Zpráva předsednictva i jednotliví diskutující upozorňovali na narůstající fašizaci společnosti a nutnost boje proti ní. Musíme počítat se stále novými provokacemi nacistické bandy za podpory soudů a policie, uvedl ve zprávě soudruh Gerd Hommel. Jednání zdůraznilo naši povinnost bojovat proti zkrslání a přepisování historie (terou mají samozřejmě na svědomí velkoburžoazní organizace, jako je NATO, aby ospravedlnily své války, vedené kvůli nerostnému bohatství). Byly nastíněny akce nejbližší budoucnosti, mezi které bude patřit boj proti umístění pamětní desky šéfu koncernu Porsche, válečnému zločinci Ferdinandu Porschemu, shánění dokumentů o pochodu smrti žen z Ravensbrücku v roce 1945, účast v antimilitaristickém průvodu Třídní boj místo světové války, jenž začne 9. května 2011 v Berlíně a povede napříč zabranou NDR, přes Českou republiku a přes Polsko, dále pak uctění obětí fašistického masakru v Lidicích, při němž by nemělo zůstat u účasti na státně pořádaném pietním aktu, ale mělo by být obnoveno vlastní setkání s komunistickým charakterem.

Války souvisejí s kapitalistickým systémem

Vlády SRN a ČR se již dlouho snaží za vzpomínkami na osvobození od fašismu Rudou armádou a národy Sovětského svazu udělat tlustou čáru. Koneckonců jim jde o to, jako zmocněncům zájmů koncernů a bank, ospravedlnit války NATO a EU v celém světě, uvádí se dále ve zprávě předsednictva. RFB vyzdvihuje nutnost objasnění příčin válek, demaskování imperialistické politiky a vytvoření tlaku na stažení agresorů z válečných oblastí a omezení zbrojení. Upozorňuje na souvislost válek s kapitalistickým systémem.

RFB usiluje o vytvoření akční jednoty levicových sil proti imperialistické politice a kapitalistickému systému. Vytvoření akční jednoty zdola považuje za první krok k nezbytnému vytvoření jedné komunistické strany s odpovídající organizační strukturou a disciplínou. Její vytvoření nebude možné bez odhalování oportunistů, kteří se stávají zrádci, upozornil soudruh Gerd Hommel, ale zároveň varoval: Chraňme se každé nevědecké vyjádření názoru nebo nejasnosti a polovičatosti označovat za revizionismus a odsuzovat jako oportunismus.

Velký význam pro RFB mělo přijetí do Východoněmeckého kuratoria svazů. Úspěšně se rozvinula spolupráce s Komunistickou stranou Německa (KPD). Členové RFB usilují o spolupráci i s ostatními komunistickými a dělnickými stranami a sdruženími v Německu, ale výjma Svobodné německé mládeže (FDJ) je jejich vztah k nim spíše kritický.

Podpora Svazu mladých komunistů Československa

Zpráva předsednictva vyjádřila podporu Komunistickému svazu mládeže (KSM), který vybojoval svou legalitu. Přejeme si, aby Svaz mladých komunistů Československa jako nástupce rychle vybudoval organizační struktury a svou činnost mohl rozvíjet. Jsme připraveni na společné bojové akce, zaznělo ve zprávě.

Dále proběhlo přijetí nových členů RFB, hovořilo se o vývoji členské základny a rozpočtu. Předseda RFB soudruh Gerd Hommel zakončil zprávu předsednictva slovy: Milé soudružky a soudruzi, jsme silný a vážený bojový svaz v řadách bojovníků za mír a socialismus v Německu, České republice a dalších zemích. Držme se pohromadě, zůstaňme zdraví, aby náš RFB dále posiloval vliv, abychom úspěšně přispěli k vytvoření silné komunistické strany v našich zemích podle vzoru Ernsta Thälmana. Proletáři všech zemí, spojte se! Rudá fronta!

Samostatnou zprávu podala předsedkyně české sekce soudružka Irma Martinovská. Tato zpráva konstatovala mizivou spolupráci se skupinkou, která si přisvojila jméno a prezentaci Komunistického svazu mládeže, a vyzdvihla činnost Svazu mladých komunistů Československa.

S velkým znepokojením vyslechli účastníci jednání zprávu, že na soudruhy Karla Jandu a Milana Richtera bylo podáno trestní oznámení za jejich nebojácnou obhajobu socialismu v televizní debatě. Soudruh Jiří Pokorný z KČP Beroun předal pozdrav místopředsedy ÚV KSČM soudruha Stanislava Grospiče a předsedy OV KSČM Beroun soudruha Rudolfa Peltana.

Na závěr schůze zazpívaly německé soudružky píseň Links, links. Po večeri pokračovali němečtí soudruzi zábavním programem a my komсомolci jsme se vydali na noční výlet do centra Teplic.

Pietní akt za padlé pohraničníky na Cínovci a antikomunismus v Terezíně

Nazítři jsme se se členy RFB a KČP sešli znovu, tentokrát u pomníku padlých pohraničníků na Cínovci. Zvedli jsme zde k počtě prapory, byly proneseny krátké projevy, položeny květiny a zazpíváno několik revolučních písní. Pak už nás čekalo rozloučení a vydali jsme se na cestu domů. Naše zpáteční cesta vedla přes Terezín a nedalo nám to, abychom se nezastavili na zdejším Národním hřbitově a v Malé pevnosti, která sloužila v letech 1940 - 1945 jako věznice gestapa - v podstatě koncentrační tábor, jímž v té době prošlo na 32 000 zatčených a zhruba 2 600 jich zde zahynulo (dle současného prospektu památníku Terezín - po osvobození bylo v Malé pevnosti exhumováno 601 mrtvů, na Národním hřbitově jsou uloženy pozůstatky asi 10 000 obětí z Malé pevnosti, židovského ghettá ve městě Terezín a koncentračního tábora Litoměřice). Prohlídka nebyla věru příjemná, tábor si stále

důvěru a odhodlání bojovat za další rozvoj socialistické vlasti. Mun Kyong Dok, náhradník politbyra, tajemník ÚV KSP a vedoucí tajemník pchjongjangského městského výboru strany, ve své řeči prohlásil, že potvrzení Kim Čong-ila, symbolu důstojnosti a hrdosti země a národa a zástavy vítězství a slávy, v čele revolučního předvoje zajišťuje slibnou budoucnost strany a revoluce a záruku trvalé prosperity korejského národa.

Den nato se na téměř místě shromáždili vojáci Korejské lidové armády; hlavní projev přednesl ministr lidové bezpečnosti Ju Sang Song. Podobná shromáždění se konala na mnoha dalších místech Korejské lidové demokratické republiky.

Konference znamenala významnou událost, jež ukázala revoluční víru a vůli členů strany i lidu oslavovat napořád Korejskou stranu práce jako slavnou stranu Kim Ir-senovu a dokončit songunskou revoluční ideu čučeche, započatou na hoře Pektusan, opakovaným zvolením soudruha Kim Čong-ila, nedostižného politického velitele, v čele strany a revoluce.

*Podrobnější informace nejen o konferenci KSP na <http://www.kcna.co.jp/index-e.htm>
Sestavil Ladislav Zemánek*

**EUFEMISMUS MODERNOSTI
V POJETÍ MODERNISTICKÝCH ILUZÍ**

V polovině srpna se na stránkách pondělní přílohy Haló novin Naše pravda rozproudila (po kolikáté už?) diskuze o názvu KSČM, resp. o jeho možné změně. Impulsem k ní byl článek Miroslava Prokeše z 16. 8. s názvem *Pravice má recept i na nás. Budeme jen přihlížet?* Ve stejném čísle psal o podobném tématu Aleš Merta, 6. 9. pak Václav Větelář, Jiří Novotný, Zdeněk Winter a Jan Hadrava.

Pokusím se nastínit svůj pohled na danou problematiku chronologicky podle toho, jak články vycházely.

Dovolím si tvrdit, že všechny autory, i přes rozdílné názory na řadu dalších otázek, spojuje jedna zásadní skutečnost: iluze až fatalistická víra ve spásnost voleb v buržoazní demokracii a domněnka, že občané v této formě diktatury buržoazie skutečně rozhodují o chodu státu a společnosti. Předpokládám, že většina ze zmíněných pánů absolvovala alespoň základy školení v marxisticko-leninské teorii, jak je tedy možné, že neberou v potaz Leninovu charakteristiku buržoazní demokracie a voleb v ní ze Státu a revoluce? Anebo skutečně věří heslu, jež si někteří z nich doslova vtesali do erbu, že „doba se zásadně od dob Leninových změnila?“

Souhlasím s tvrzením Miroslava Prokeše, že KSČM začala být proletariátem a ostatními pracujícími vnímána jako příliš státotvorná, jako součást systému (kapitalistického!), či jako druhá sociální demokracie. V dalších otázkách se ale již rozcházíme. Americkou volební kampaň, kterou M. Prokeš tak vehementně prosazuje, již KSČM částečně používá. Souvisí to s plíživým přechodem strany od masového charakteru k volební straně manažerského typu (čehož se M. Prokeš také dovolává, ale nevidí, že se tak děje), jež objektivně KSČM váže do chomoutu kapitalismu a buď ji ekonomicky zruinuje, nebo ji postupně přeměněním v prokapitalistickou stranu typu druhé ČSSD. V nedávné době jsem zmínil, že tímto přístupem a z něj vyplývající striktní orientací jen na volby se strana pohybuje v bludném kruhu, z něhož může pozitivně uniknout pouze jeho rozbitím.

Samozřejmě je pravdou, že pouze název není zárukou komunistického charakteru strany, domnívám se však, že v našich podmínkách hraje značka zásadní historickou úlohu. Jde nejen o principy, o uvědomění si, že s názvem Komunistická strana je spojen kus naší slavné historie, kterou jsme povinni hájit a připomínat. Ano, máme se za co stydět, ale rozhodně ne za to, co nám podsouvá režimní propaganda (a někteří z nás na ni tak rádi slyší). Jednou z jednadvaceti podmínek pro vstup do Kominterny bylo, že každá členská strana musí nést název „komunistická“. Nešlo zdaleka jen o formu, ale Engelsovy slovy o „vztyčený prapor“ (byť Engels tehdy mluvil o programu). V českých zemích však slovo „komunistická“ znamená esenci minulého režimu, kterou přede vším, a to si musíme uvědomit, volí voliči KSČM. Nebýt této esence, obávám se, že by podpora KSČM byla výrazně nižší. Soudruh Prokeš a další navrhuji tuto esenci odhodit ještě víc, než byla odhozena, tvrdí, že tento akt přinese KSČM řadu nových sympatizantů, členů a voličů. Dle mého soudu by byl zisk voličů mnohonásobně menší než jejich ztráta.

PROBĚHLA KONFERENCE KOREJSKÉ STRANY PRÁCE

Dne 28. září v Pchjongjangu úspěšně proběhla konference Korejské strany práce. Byl na ní přítomen i generální tajemník KSP a předseda Komise národní obrany KLDŘ, soudruh Kim Čong-il. Dále se jí účastnili delegáti KSP a Korejské lidové armády, zvolení na schůzích oblastních a politických výborů. Funkcionáři strany, ozbrojených sil a mocenských orgánů, organizací pracujících, ministerstev, státních institucí a pracovníci z oblasti vědy, vzdělání, zdravotnictví, kultury, umění a médií se zúčastnili jako pozorovatelé. Všichni přítomní na začátku uctili minutou

ticha památku prezidenta Kim Ir-sena, jenž poprvé v dějinách úspěšně vybudoval revoluční stranu typu čučche a povýšil KSP na mocné ústředí revoluce. Delegáti měli projednat následující body: volbu generálního tajemníka KSP, přepracování stanov strany a volbu Ústředního výboru KSP. Konferenci, již na základě rozhodnutí poradní schůze oblastních delegátů řídil Choe Yong Rim, svým projevem zahájil Kim Yong Nam, předseda předsednictva Nejvyššího lidového shromáždění KLDŘ a člen předsednictva politbyra ÚV KSP. Ve své řeči, v níž navrhl potvrzení soudruha Kim Čong-ila ve funkci generálního tajemníka strany, mimojiné prohlásil, že Kim Čong-il zasvětil celý svůj život svému národu a jeho rozvoji, vítězství revoluční ideje čučche. Padesát let jeho revoluční činnosti je léty hrdinných bojů. Poté následovaly projevy předsedy Generálního štábu KLA, delegáta stranických organizací KLA Ri Yong Hoa, prvního tajemníka ÚV Kim Ir-senova socialistického svazu mládeže, delegáta stranické organizace v Pchjongjangu Ri Yong Chola, předsedy ÚV Federace korejských odborových svazů, delegáta ja-gangské oblastní stranické organizace Hyon Sang Jua, předsedy ÚV Svazu zemědělských dělníků Koreje, delegáta oblastní stranické organizace v Severním Phjonganu Ri Myong Gila a předsedy Kim Ir-senovy univerzity a současně ministra vyššího vzdělávání, delegáta pchjongjanské stranické organizace Song Ja Ripa. Řečníci plně podpořili a schválili návrhy konference stran znovuzvolení Kim Čong-ila generálním tajemníkem KSP. Ten byl dále zvolen do předsednictva politbyra ÚV KSP, do politbyra ÚV KSP, do ÚV KSP a do funkce předsedy Ústřední vojenské komise KSP. Potvrzení Kim Čong-ila v nejvyšší pozici KSP, organizátorce a vůdkyni všech vítězství korejského lidu, je největší radostí a ctí všech členů strany i lidu. Po úpravách stanov následovala volba do ústředních stranických orgánů – ÚV a Ústřední revizní komise a dále jmenování okresních ředitelů ÚV KSP a šéfredaktora Rodong Sinmun, orgánu ÚV KSP. Závěrečnou řeč pronesl Kim Yong Nam.

Staronový generální tajemník KSP obdržel krátce po završení stranické konference od generálního tajemníka Komunistické strany Číny Chu Ťin-tchaa blahopřání tohoto znění:

„Já, jménem ÚV KS Číny i jménem svých, Vám posílám upřímné blahopřání k úspěšné konferenci KSP, k Vašemu znovuzvolení generálním tajemníkem KSP a ke zvolení nejvyšších stranických orgánů.

KSP v čele s generálním tajemníkem Kim Čong-ilem dosáhla velkých úspěchů při budování korejského socialismu skrze soběstačnost a vytrvalé úsilí korejského lidu, obdivuhodné jsou zejména jeho činy v hospodářském rozvoji, zvyšování životních standardů obyvatelstva i v dalších oblastech života společnosti.

Čína a KLDŘ udržují hluboké a tradičně přátelské styky a mají mnohé společné zájmy. Je dlouhodobě neměnnou politikou čínské komunistické strany a vlády upevňovat a rozvíjet přátelské a součinné vztahy s KLDŘ. Bráníme a podporujeme bilaterální vztahy, vždy se jich pevně držíme bez ohledu na mezinárodní situaci. Společně budeme usilovat o trvalé povznesení vzájemných vztahů na novou úroveň, o větší spokojenost lidu obou zemí a o větší přínos míru a společné prosperitě našeho regionu.

Srdečně přejí Vám, Korejské straně práce a lidu Vaší země další skvělé úspěchy při budování zvkvétající vlasti.“

30. září se na Kim Ir-senově náměstí v Pchjongjangu sešlo více než 150 tisíc lidí, aby oslavili znovuzvolení soudruha Kim Čong-ila generálním tajemníkem KSP a vyjádřili mu svou bezmeznou podporu,

zachoval atmosféru vzbuzující odpor. Každého fašistu bychom doporučovali zavřít sem na týden, aby si své "názory" rozmyslel. Pohoršila nás výstava na počest dr. Milady Horákové, umístěná zde zcela účelově - zdánlivě pouze z důvodu, že Horáková byla v Terezíně v l. 1942 - 1944 vězněna, ve skutečnosti však na "důkaz", že fašistický a komunistický režim byly jedno a to samé. Výstava se totiž spíše než na činnost Milady Horákové za války zaměřovala na "předem připravený a do detailu naplánovaný proces" v roce 1950. Bylo nám úzko při představě, kolik hrdiných bojovníků proti fašismu a za lepší budoucnost lidstva v Terezíně za strašných okolností zemřelo a nic se zde o nich nedozvíme, zato je zde výstava adorující hlasatelku nové války za účelem svržení lidové demokratického režimu, který si československý lid po porážce fašismu dobrovolně zvolil a masově podporoval.

Rozpačití jsme zůstali i z výše vstupného (160,- Kč, pro studenty 130,- Kč), jež nás nejen připravila o všechny poslední peníze, ale především řadu možných návštěvníků odradil od návštěvy úplně. Přitom památku takového významu, jakou je Malá pevnost v Terezíně, by měl vidět co největší počet lidí, aby si uvědomili hrůzy fašismu a nedali mu už nikdy průchod.

Spokojeně si tu žije jen skupinka nutrií, jež ve své zvířecí nevinosti vůbec netuší, co se tu kdysi dělo. Po této exkurzi jsme už bez zastávky dojeli do Prahy, kde jsme se rozloučili a rozjeli domů za svými povinnostmi. Účast na výroční schůzi RFB a souvisejících akcích nás utvrdila v nutnosti boje proti fašizaci společnosti a proti antikomunismu, který jde s fašizací ruku v ruce. Shodně se členy RFB sdílíme stanovisko, že v boji proti fašismu, za mír, lepší budoucnost a za sociální spravedlnost bude mít rozhodující úlohu jednotná a zásadová revoluční komunistická, marxisticko-leninská strana, jejíž obnova pro nás musí být prioritou.

Klára Hübnerová, Leopold Vejř

ÚSTŘEDNÍ RADA SMKČ JEDNALA V PLZNI

V sobotu 30. října 2010 proběhlo v Plzni jednání ústřední rady Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ). Jednání pozdravil předseda OV KSČM Plzeň - sever, soudruh Václav Vébr. Hovořil o problematice práce komunistického hnutí s mládeží v době před rokem 1989 a nyní a o práci strany s mládeží v Plzeňském kraji.

Ústřední rada rozhodla o aktivitě od I. sjezdu SMKČ, konaného ve dnech 4. a 5. července tohoto roku v Ostravě. Konstatovala, že opatření přijatá na sjezdu byla správným krokem ke zlepšení fungování Svazu, jehož činnost se nicméně na některých úsecích práce nerozvinula dostatečně, a zdůraznila nutnost zvýšení iniciativy narůstající členské základny, volených orgánů a rozsáhlejší spolupráce se sympatizanty, spřátelenými organizacemi a odbory. Provedla кадровou změnu v předsednictvu ústřední rady za účelem zintenzivnění spolupráce se zahraničními partnery.

Dále se zabývala financováním organizace a zlepšením vzdělávání členské základny. Vyzdvihla význam teoretické připravenosti a praktické činnosti členů. Zaregistrovala nový klub a vzala na vědomí podniknuté kroky k ustavení klubů dalších. Zabývala se přípravou následujících akcí, jakož i otázkami agitace a propagace, zvýšení její různorodosti a účinnosti.

Celodenní jednání bylo zakončeno zpěvem Internacionály.

Svaz mladých komunistů Československa děkuje OV KSČM Plzeň - sever za poskytnutí prostor k jednání a přespání.

KSČM NEZTRÁCÍ JEN RADNICE, ALE PŘEDEVŠÍM DŮVĚRU

15. - 16. 10. 2010 proběhly volby do třetiny senátu a do zastupitelstev obcí. Pro KSČM volby dopadly katastrofálně. Ztratila něco přes tisíc zastupitelů a do druhého kola senátních voleb neprotlačila ani jednoho svého kandidáta. Co znamená výsledek senátních voleb pro KSČM? Znamená především to, že KSČM ztratila jednoho senátora a postupně tak začíná vyklízet senát. KSČM neprotlačila své kandidáty do druhého kola senátních voleb i přes to, že v mnoha obvodech měla šanci. Když vezmu třeba Brno-venkov. Brno-venkov je z malé části rudý okres. Za KSČM tam kandidovala určitě značná osobnost Vojtěch Adam. Proti němu se postavil neoblíbený bývalý ministr zdravotnictví Tomáš Julínek (ODS). Jak je možno, že KSČM nedokáže zvítězit se svými dobrými osobnostmi proti nulám? Myslím si, že soudruh Vojtěch Adam se nedá s panem Tomášem Julínkem vůbec srovnávat a bylo by to pro soudruha Vojtěcha Adama i urážející, srovnávat ho s někým, jako je Julínek.

Pravda je ta, že senátní volby ukázaly určité zaměření obyvatel k levici. Ale sociální demokracie je největší oporou kapitalismu v dělnické třídě, jak pravil Stalin. Pokud dělnická třída volí ČSSD, je to stále volba kapitalismu. Bohužel, KSČM není schopna vysvětlit občanům ČR, co znamená pojem levicová strana. Zisk ČSSD je v současné době pro dělnickou třídu lepší, než-li zisk ODS, ale i přesto je volba ČSSD volbou kapitalismu. KSČM by měla využít nesouhlas většiny obyvatel republiky s vládními škrti. Úkolem KSČM nyní je strhnout nespokojené občany ČR na svoji stranu a ukázat jim, že jediná šance pro lepší zítřek je komunistická strana. Po výsledcích těchto voleb se však obávám, že KSČM tohoto kroku není schopna a spěje skutečně do záhuby. Přitom, volby do Senátu jsou pro KSČM důležité. Senát je antikomunistická zbraň buržoazního systému. Čím bude pozice KSČM v Senátu slabší, tím bude Senát více v rukou antikomunistickému režimu.

KSČM potvrdila, že není pro kapitalismus nebezpečnou stranou. Vždyť je to přesně naopak. KSČM svou politikou a svým chováním odrazuje lidi od levicového smýšlení.

V komunálních volbách KSČM rovněž ztratila své pozice, a to velmi výrazně. KSČM ztratila něco přes 1000 zastupitelů v celé České republice. Já to považuji za neúspěch. U nás v Moravských Budějovicích se KSČM podařilo uhájit počet zastupitelů. KSČM u nás měla tři zastupitele a taky tři zastupitele získala. Ale na většině území České republiky KSČM své pozice buď ztratila, nebo horkotěžko udržela. Myslím si, že výsledky komunálních voleb dopadly dobře především pro ČSSD a KDU-ČSL. ČSSD získala většinu v některých velkých městech, což je pro ni určitě úspěch. I pro KDU-ČSL je výsledek voleb pozitivní. Prostřednictvím radnic a zastupitelstev by KDU-ČSL mohla teoreticky získat zpět důvěru obyvatel. Pro ODS, VV a KSČM dopadly volby špatně.

TOP 09 uspěla především v Praze. To je pro ni z jedné strany úspěch, protože získala hlavní město republiky. Z druhé strany, TOP 09 ukázala, že její síla pramení především z Prahy. Nemůže být úspěšná strana, která má sílu pouze v jednom velkém městě.

Tedy ale, co znamená výsledek komunálních voleb pro KSČM. Určitě vysoké ztráty. KSČM začíná vyklízet i radnice. To je určitě nevýhoda. Přes zastupitelstvo by mohla mít KSČM vysokou šanci získat větší důvěru dělnické třídy. Tyto volby potvrdily, že KSČM dlouhodobě ztrácí vliv v české politice a důvěru pracujících. Je potřeba si uvědomit, že důvěra v KSČM již pět let nevzrostla. Do roku 2005 měla KSČM kolem 20% a byla dominantní stranou jak v krajích, obcích, tak v českém i Evropském parlamentu. Od roku 2005 a od nástupu nového předsedy Filipa Vojtěcha KSČM ztrácí vliv v české politice. Začalo to volbami do parlamentu v roce 2006, potom volbami do krajských zastupitelstev v roce 2008 a pokles KSČM stále pokračuje a jak to tak vypadá, pokračovat bude. Je jisté škoda, že KSČM vyklíží radnice. Ale nejde jen o to, dokonce to není ani podstatné. Podstatné je to, že KSČM ztrácí důvěru v dělnické třídě. KSČM začíná na většinu české veřejnosti působit jako nevýrazná strana důchodců. A to je veliké nebezpečí. V současné době se začíná společnost fašizovat, kapitalismus dosáhne v příštích letech v našem státě velmi kruté podoby. A v této době, místo, aby se KSČM připravovala na revoluci, aby získávala důvěru v mládeži a dělnické třídě, se KSČM vzdaluje zájmům vykořisťovaných a ztrácí na dění v republice vliv. Dělnická třída nechce reformní stranu demokratické levice, kterou KSČM již dvacet let předvádí. Dělnická třída chce radikální, revoluční stranu, která je schopna dosáhnout vítěz-

Alexandr Lukašenko upevňuje moc je kapitolou podrobně popisující konflikt mezi novým prezidentem a starým parlamentem. Hovoří se zde o destruktivním vlivu Mezinárodního měnového fondu, jehož "blahodárnou" pomoc Lukašenko striktně odmítl, stejně jako ostatní zahraniční doporučení. Tím se Lukašenko ukázal být ne tak snadno manipulovatelným prezidentem. Zkrátka snaha, aby prezident postupoval a konal podle přání nadnárodních společností a zahraničního kapitálu, se v zemi pod jeho vedením ukázala jako obtížně proveditelná. Nadto je důležité si uvědomit, že v roce 1994 Lukašenko stál jako nezávislý kandidát a ani jedna politická strana ho výslovně nepodporovala, protože žádná klíčová rozhodnutí nemohla obstrukčním parlamentem projít. Lukašenko se tedy rozhodl dát lidem možnost vyjádřit se v sérii referend.

Běloruská ekonomika za Lukašenka je kapitolou týkající se hospodářského rozvoje, který v zemi probíhá pod jeho vedením, za jeho prezidentství. Ekonomika zde zaznamenala skutečně významný růst a Bělorusko je k dnešnímu dni jedinou bývalou sovětskou republikou, které se podařilo dosáhnout sovětské úrovně HDP. To se nepodařilo ani Rusku s jeho miliardáři, kteří se objevili vzápětí po Jelcinově kuponové privatizaci. Nezpochybnitelný ekonomický růst Běloruska dokazuje mimo jiné ta skutečnost, že Mezinárodní měnový fond, jehož vrcholný management Lukašenko vyhostil ze země a nazval ho partou podvodníků, odešel ze země a nebude ji tedy moci vysávat jako např. Maďarsko, Rumunsko, Litvu apod. Běloruský stát dnes kontroluje přibližně 80% ekonomiky a je na každý pád garantem toho, že nedojde k žádným privatizacím a podobným způsobům rozkrádání státního majetku.

Následuje kapitola **Lukašenkova sociální politika v Bělorusku**. Je možné říci, že Lukašenko provozuje v zemi sociálně orientované tržní hospodářství, které Steward Parker podrobně popisuje. V této kapitole se dozvíme, jak plně a pro potřeby celé společnosti - tedy neselektivně - je možno využít hospodářský růst k prospěchu celé společnosti (v čemž jsou zahrnuti důchodci, školství, zdravotnictví, celkový systém sociálního pojištění). Bělorusko přijalo v roce 2005 nový slogan, který zní "Stát pro lidi", a který je pro běloruské občany čitelnou politikou sociálních záruk, jejichž výsledky jsou opravdu impozantní.

Lidská práva v Bělorusku. Tato kapitola se zabývá mýty a realitou v oblasti lidských práv v Bělorusku a zahrnuje i případy těch, kteří údajně zcela 'zmizeli' za vlády Lukašenka. V kapitole se dozvíte důležité fakt, že porušování lidských práv, o kterém mluví západní média, mají na svědomí převážně lidé pocházející ze zahraničí, a nikoliv Bělorusové. V této kapitole autor odhaluje poustou lež, že prý Lukašenko chválil Hitlera v německém tisku. Rovněž se zde Parker věnuje mýtu údajné diktatury a kontroly médií. Ve skutečnosti je vydávání disidentského tisku financováno Oddělením pro zahraniční vztahy vlády Spojených států státu a jako kontraband je do Běloruska dováženo. K protilukašenkovské kampani se přidává ještě vysílání štvavé rozhlasové stanice Rádio Svobodná Evropa / Rádio Svoboda. Další vyslovené nepřátelské je vůči Lukašenkovi ruská televizní stanice NTV.

Následuje kapitola s názvem **Mezinárodní vztahy: Bělorusko a svět**. Jedná se o zdaleka nejobsaňlejší kapitolu, jež zevrubně pojednává o vztazích s Ruskem a možnostech vytvoření společného soustátí. Řeší se zde komplexní strategické a energetické problémy. Autor zmiňuje běloruské vztahy s Kubou, Venezuelou a problematický vztah, který má Bělorusko s Evropskou unií. Většina této kapitoly je věnována vztahům s USA. Bělorusko bylo Condoleezou Rice označeno za 'základnu tyranie' a chybějící článek v ose, zla jak o ní hovořil senátor a republikánský kandidát na prezidenta John McCain. Tato kapitola se podrobně zabývá americkým tzv. zákonem pro demokracii v Bělorusku (Belarus Democracy Act), který opravňuje "provádět nezbytné kroky k odstranění Lukašenka", i za použití dezinformací a lží.

Opozice a volby v Bělorusku je kapitolou, která se zabývá vnitřní opozicí vůči prezidentovi a jejími sponzory. Je prokázáno, že běloruská opozice je špatně organizovaná, roztržštěná a její vůdci jsou výrazně protežováni americkým imperialismem, Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a různými "lidsko-právními" organizacemi, které vybírají a 'cvičí' pro Američany vhodné kandidáty. Zdůrazňují se zde nesmyslné a lživé informace o údajné manipulaci voleb, která je v rozporu se skutečností. Vlastní demokratický proces v Bělorusku totiž není ohrožen Lukašenkem a jeho politikou, ale nepřístupnými a hanebnými zahraničními intervencemi.

vydavatelství Amazon.co.uk, přičemž cena knihy je 7, 78 liber.

Parker svou knihu rozdělil do 14 kapitol a čtenáře provádí osudy země od roku 1917 až do současnosti. Publikace startuje únorovými a říjnovými revolučními událostmi sedmnáctého roku a její děj se začíná odvíjet právě z tohoto bodu. Parker události sleduje z "běloruského" pohledu, ukazuje, jaký měly události vliv a jak formovaly území, kde se nachází nynější běloruský stát.

Dne 25. března 1918 po vítězných volbách, vyhlásila bolševická strana Běloruskou lidovou republiku. Rudá armáda pak dorazila do Minsku a bolševici zde vyhlásili dne 1. ledna 1919 Běloruskou sovětskou socialistickou republiku. Po Rusko-polské válce v roce 1921 připadla západní část Běloruska (tedy přibližně třetina jeho území včetně Grodna a Brestu Litevského) Polsku, zbývající část včetně Minsku pak zůstala Běloruské SSR. Důležité je si uvědomit, že Bělorusko bylo v té době téměř celé okupováno Německem. Tato kapitola se dále zabývá intervencí 14 kapitalistických států proti SSSR.

V následující kapitole se autor věnuje vytvoření sovětského Běloruska, přičemž sleduje i v té době probíhající občanskou válku. V březnu roku 1918 musela Rudá armáda ustoupit armádě německé. V roce 1919 sovětská vláda bojovala ve válce s Polskem, ve které SSSR ztratil část svého území na západě, přičemž došlo k zmenšení vlastního běloruského území. V této kapitole jsou podrobně popsány trpké zkušenosti běloruského lidu s dělením zkoušené republiky. Pozoruhodný je každopádně běloruský aktivní a vstřícný přístup ke kolektivizaci, jenž je zcela odlišný od ukrajinských mýtů o hladomoru, ke kterému právě na Ukrajině údajně došlo. Nesmíme zapomenout na masový příliv Rusů do Běloruska a zdejší výstavbu nové průmyslové základny. Tyto poznatky jsou velmi důležité pro pozdější kapitoly knihy. Bělorusko ještě v současnosti využívá výhod kolektivního hospodářství a Rusové a Bělorusové mají de facto společný národní jazyk.

Následuje kapitola, jež se týká Velké vlastenecké války. Vzhledem k utváření území Běloruska jde o velmi důležitou kapitolu. Pro pochopení celé situace si musíme uvědomit, že když Hitler napadl Polsko, bylo už Rudou armádou znovu obsazeno západní Bělorusko. Bělorusko během 2. světové války ztratilo každého třetího občana a samotný dopad války na obyvatelstvo se v této oblasti týkal především kdysi prosperující židovské populace. Část běloruského obyvatelstva, která kolaborovala s nacisty, se hlásila k antikomunistické exilové vládě v USA.

Po konci války došlo v Bělorusku k další rusifikaci tamního obyvatelstva a postupnému zotavení běloruského území. Na nové výstavbě Běloruské sovětské socialistické republiky se podílelo velké množství odborníků a pracovníků z celého SSSR.

Za dob existence SSSR patřila Běloruská sovětská socialistická republika k nejvíce prosperujícím v částem SSSR, z čehož logicky vyplývá fakt, že reakční síly musely vyvinout nezměrné úsilí k tomu, aby v podstatě uměle vyvolaly "běloruský nacionalismus", který měl pomoci celkové destabilizaci Sovětského svazu.

Současný prezident Běloruska Alexandr Lukašenko se ve své zemi těší značné oblibě zvláště mezi prostými lidmi, což dokazuje jeho vysoká popularita - popularita prezidenta, který směle obhajuje socialistické ideály a lituje rozpadu Sovětského svazu. Pozoruhodné je i to, že po havárii jaderné elektrárny v ukrajinském Černobylu zasáhla většina jaderného spadu právě území dnešního Běloruska.

Perestrojka, glasnost' a konec Sovětského svazu - je kapitolou, která se věnuje podrobnému popisu zániku Sovětského svazu a vzniku Běloruské lidové fronty, malé nacionalistické skupiny. Právě ta sehrála klíčovou opoziční roli v boji proti prezidentu Lukašenkovi, v boji, jenž započal roku 1994, přičemž běloruská opozice byla ochotným příjemcem štedré finanční podpory z USA.

Steward Parker navazuje kapitolkou Alexander Lukašenko: krátký životopis, stručným výčtem Lukašenkovy biografie. Zde nemůžeme opomenout fakt, že Lukašenko byl jediným poslancem, který hlasoval proti rozpuštění Sovětského svazu.

Bělorusko v přechodu 1991-1994 je název kapitoly podrobně popisující bouřlivá první léta nezávislosti, která provázely masivní nárůst nezaměstnanosti, kdy se nezadržitelně hroutila ekonomika země a zemi ovládla všudypřítomná korupce. Zavedením funkce prezidenta a následným zvolením Lukašenka v roce 1994 byl učiněn první krok k zastavení dalšího celostátního politického a sociálního propadu státu.

vítězství nad kapitalismem. To, že česká veřejnost odmítá reformní KSČM, potvrdilo posledních pět let.

Bez revoluční teorie nemůže být ani revolučního hnutí, jak pravil Lenin. Pro dělnickou třídu je v období fašizace společnosti velmi nebezpečné ztratit svého pravého vůdce. Pak hledá svého vůdce v jiných radikálních skupinách, které se nejdřív chovají sociálně. Mám na mysli v současné době Dělnickou stranu sociální spravedlnosti (DSSS). DSSS je sice fašistická strana, ale je to radikální strana. Až občané ČR nebudou mít základní životní jistoty a jejich životní úroveň klesne k minimu, budou hledat radikální sílu. A pokud to dopadne jako v Německu v roce 1933, hrozí konec světa. Moc dobře víme, co dokáže fašismus udělat, aby udržel kapitalistický systém. Máme s tím zkušenost. Nesmíme dovolit - a především KSČM nesmí dovolit - návrat fašismu. Fašismus je největší nebezpečí. Pokud KSČM nebude revoluční a nazrály by revoluční podmínky, tak by se skutečně k moci dostal fašismus. Stalin upozorňoval ve své knize Otázky leninismu na situace, kdy existují revoluční podmínky, ale neexistuje komunistické revoluční hnutí. To je velmi nebezpečné. V současnosti sice nejsou revoluční podmínky, ale KSČM se na ně musí připravovat.

V čem je vlastně problém politiky KSČM? Největší nebezpečí pro komunistickou stranu je sklouznutí k sociální demokracii, či k demokratické levici. A komunistická strana se stává reformní, pokud ji začnou ovládat revizionisté a oportunisté. Revizionismus je pro komunistickou stranu největší nebezpečí. Když bude komunistická strana ve svých řadách mít zrádce, nemůže proti kapitalismu úspěšně bojovat. KSČM bohužel revizionisté ovládají. Proto se KSČM stává reformní stranou a proto tak ztrácí důvěru dělnické třídy. Výsledek těchto voleb to jenom potvrdil. Víme, jak dokázal revizionismus zbořit světovou socialistickou soustavu na konci 80. let. Musíme upozorňovat skutečné komunisty v KSČM na nutnost změny ve straně. Musíme ukázat, kde je skutečná chyba neúspěchu a jak tuto chybu odstranit. Nebudeme to dělat pro sebe nebo pro KSČM, ale pro dělnickou třídu a pro budoucnost zítřka - pro komunismus.

Petr Kračmar

POROVNÁNÍ VÝSLEDKŮ KSČM VE VOLBÁCH DO ZASTUPITELSTEV OBCÍ

Výsledky voleb do zastupitelstva obcí 15.-16. 10. 2010 - KSČM: 3189 zastupitelů
Výsledky voleb do zastupitelstva obcí 20.-21. 10. 2006 - KSČM: 4268 zastupitelů
Výsledky voleb do zastupitelstva obcí 01.-02. 11. 2002 - KSČM: 5702 zastupitelů
Propad oproti roku 2006 = 1079 zastupitelů = 28%
Propad oproti roku 2002 = 2513 zastupitelů = 46%

KSČM
JE
JINÁ

MLÁDEŽ A „BOHÉMSTVÍ NOVÉHO TYPU“

Neuplyne rok, aby nebyl proveden průzkum o užívání alkoholu, drog a jiných návykových látek mládeží, o výskytu šikany ve školách i mimo ni apod. A výsledky jsou čím dál tristnější, nemluvě o vandalismu, sprejství, mezigeneračním „boji“ a vůbec o náplni života mladých, jeho smyslu.

Nejprve holá fakta, která přinesla Evropské školní studie o alkoholu a jiných drogách z roku 2003 (údaje se týkají patnácti- a šestnáctiletých studentů). „S užitím jakéhokoliv alkoholu má zkušenost 98,4 % dotázaných studentů, mezi chlapci a dívkami nejsou v celoživotní prevalenci žádné rozdíly. Rozdíly jsou však mezi pohlavími ve frekvenci užití alkoholu – chlapci významně častěji uvedli, že alkohol konzumovali více než 40krát, u dívek převládá méně časté užití. Opilost přiznalo celkem 78,5 % studentů, 82,1 % chlapců a 75,4 % dívek, (...) více než 40krát opilý bylo 15,8 % chlapců a 6,5 % dívek. V průzkumu se také ukázalo, že užívání alkoholu bývá často kombinováno s užíváním dalších látek – 11,5 % kombinuje alkohol s užíváním léků (...) a 31 % studentů přiznalo současné užívání alkoholu a marihuany (...). V posledních 12 měsících užilo alkohol 95 % studentů, opilost přiznalo téměř 68 %. V posledních 30 dnech požívalo alkohol 77 % šestnáctiletých, opilost udalo 39,5 % studentů. Nejčastěji studenti konzumovali alkohol 1-2krát nebo 3-5krát, s vysokou frekvencí (více než 10krát) však alkohol konzumuje téměř 18 % chlapců a více než 9 % dívek. Významným ukazatelem je také častá konzumace nadměrných dávek alkoholu (5 a více sklenic za sebou při jedné konzumní příležitosti) – třikrát a častěji do měsíce konzumuje

nadměrné dávky alkoholu až 23,4 % chlapců a 12,5 % dívek.“ (Národní monitorovací středisko pro drogy a drogové závislosti)

Co se pak týče užívání tabáku, denně kouří v České republice 26 % šestnáctiletých, což kopíruje procenta v případě dospělých. Uvedené údaje jsou dlouhodobě víceméně neměnné. Varující však je, že jsme ve sledovaných ukazatelích na špičce mezi evropskými zeměmi. „Ukazuje se tedy, že česká mládež má větší sklony k návykovému chování než jejich evropské vrstevníky. Příčiny této situace mohou být např. v tolerančnějším postoji dospělé české populace k legálním návykovým látkám (tabáku, alkoholu) a časté konzumaci nadměrných dávek těchto látek. Prostřednictvím rodiny se pak tyto vzorce chování přenášejí i na děti a mládež.“

Jak vlastně vypadá běžný den českého studenta? Ráno s nechutí vstane a rychle spěchá do školy. V případě, že se vůbec nasnídá, většinou tak činí ve spěchu a při nepřilíh vysoké kvalitě toho, co jí. Stravou ve škole jsou většinou nejrůznější bagety, čipsy a podobné výrobky, zapíjené kolou, energetickými nápoji či přeslazenými limonádami. Oběd zpravidla s nechutí vyhazují, což doprovázejí množstvím slov, která jsou s jídlem nepřilíh slučitelná. Ač nepochybuji o tom, že školní jídla nejsou hodná luxusních restaurací, přesto jsou mnohem zdravější a výživnější než to, čím se láduje český student. Alespoň jednu přestávku věnuje kouření, které mu společně s kolou dodá elementární energii potřebnou ke zvládnutí vyučovacích hodin bez výraznější újmy. Poté, co ve větším či menším hloučku opustí nenáviděný ústav, přesune se do o poznání příjemnějšího podniku, tedy hospody. Tam se i nekuřákům dostane takové dávky nejrůznějších látek nepřilíh prospěšných tělu jedince, že je v podstatě lhostejno, zda ten který student kouří aktivně nebo pasivně (jistě potěšující skutečností je fakt, že si pasivní kuřák nespaluje řasinky ve své průdušnici). K hospodě patří bezpochyby i alkohol, otázkou ale je, v jakém množství. Ještě když je pátek či sobota, míšeniny etanolu s dalšími složkami tečou proudem. Jistě se nic nevyrovná pocitu, když člověk neví, co mluví, s kým mluví a svět vnímá trochu jinak než obvykle, když už není schopen ničeho než smíchu a když musí každou chvíli na toaletu, z níž vyjde špinavější, než byl předtím. Svým rodičům ani nemůže udělat větší radost, když přijde v takovém stavu nad ránem domů a z druhého dne mu zůstane vzpomínka leda na bolest hlavy a záchoď.

Dalším místem, kde se mladí rádi sdružují, je „ulice“. Tou se rádi potloukají, aniž mají nějaký konkrétní cíl, přitom se dostávají do styku s „pochybnými existencemi“, jež je často seznámí s drogami a dalšími tak zdravými a prospěšnými látkami. Oblíbenou zábavou, která je naplňuje, pak je sprejerství, kterým nejen poškozují cizí majetek, ale i negativně ovlivňují podobu veřejných prostranství. Je jasné, že podobné aktivity nemohou u zbylé části společnosti vyvolávat příznivé reakce, ještě když jiné náctileté vidí, jak svým řaděním na skejtu zneuctují památku těch, kolem jejichž soch se prohánějí, nemluvě o dalších adrenalinových „sportech“, například rvačkách mezi jednotlivci a jejich partami, nežádka spojené se šikanou slabších jedinců.

Ač sugestivní, vystihují poslední dva odstavce myslím poměrně dobře danou stránku života naší mládeže. Samozřejmě je třeba si uvědomit, že generalizace s sebou často přináší určité zkreslení, neboť je pravda, že výjimky existují, i zde však platí, že potvrzují pravidlo. Hovořím-li zde tedy o mládeži, míním tím – jak je dnes v módě říkat – mainstream.

Pustí-li dnes člověk televizi, neuvidí téměř nic jiného než neskutečné množství reklam (včetně těch, co propagují alkoholické nápoje), násilí, kyčlivité zamilované seriály a filmy, sex a více či méně otevřenou propagandu převážně politického rázu, která za pomoci pseudofaktů a neustále omílaných lží útočí proti všemu, co je kritické k podstatě současné buržoazní společnosti. Na tuto problematiku však v tomto textu není prostor. Je nicméně nutné položit otázku, co si člověk (tedy nejen mladí) mohou z takového programu odnést.

Je zjevné, že podobná produkce účelově demoralizuje a kazí ty, kdo jí podlehnou, a protože za současného stavu de facto není pro drtivou většinu společnosti účinné alternativy, neboť státní moc skutečnou opozici potírá a umlčuje, je vědomí lidí ovládnuto přesně tak, jak si světová vládnoucí třída přeje. Čím zkaženější lidé budou, tím bezpečněji se světovládci mohou cítit, ba co víc, oni v bezpečí opravdu budou, jelikož nebude existovat mocnější síla, která by byla s to nabourávat iluzorní představy, kterými v prvé řadě média společnost indoktrinují. Jak se tyto mechanismy podobají Orwellově totalitní společnosti, jejíhož obrazu využívá buržoazní propaganda k líčení údajných hrůz socialismu, z knihy 1984!

V novověku mladá buržoazie bojovala proti tmářství církve, někdy i proti náboženství samému. Sama však přinesla náboženství nové – kult bohatství, peněz, úspěchu, sebestřednosti, bezohlednosti a cynismu. Jaká pak může být společnost a jaká mládež, když je tímto novodobým idealistickým tmář-

se v Luhačovicích dostaly do městského zastupitelstva (s výjimkou KSČM a snad i KDU-ČSL). A co je důležité, tato sorta měštáckých zastupitelů vládne dlouhá léta radnici, názorové rozdíly mezi nimi jsou minimální, nebo ustupují zcela jiným zájmům.

Vraťme se ale k výsledkům letošním komunálních voleb. Z 21 zastupitelů obhájilo svá křesla 12, z pěti bývalých starostů a místostarostů, kteří léta ovládali Radu města, se do zastupitelstva nedostali dva (Bohuslav Marhoul a Miroslav Horský). Vypadli i další „matadoři“ (Marcela Honajzrová, Jaroslav Pančocha). ODS starosty Františka Hubáčka ztratila dva mandáty, KSČM jako jediná opoziční strana jednoho zastupitele získala, vítězem se stala ČSSD, s třemi mandáty zabodovala „nová“ TOP 09. Nelze tedy tvrdit, že luhačovický volič pohlíží z hlediska výsledků voleb na vedoucí radniční garnituru pozitivně. Jeho snaha ji změnit, částečně úspěšná, však byla lapena do oka systému měštáckých voleb a taktiky měštáckých stran. Jednoduše řečeno, v Luhačovicích by musela opozice, tedy KSČM, získat 12 mandátů, aby se na radnici něco podstatného změnilo. Všechny ostatní strany jsou odstínem jedné barvy. KSČM upozorňovala na to, že TOP 09 nepředstavuje žádnou skutečnou alternativu, osobně bych byl velmi překvapen, kdyby nevstoupila do nové vládnoucí koalice.

Vítězství ČSSD lze vnímat optikou kontextu brutálních, asociálních a protilidových kroků ultrapravicové české vlády, někteří voliči tudíž komunální volby pojali jako referendum o setrvání současné vlády. Přesto bylo dopředu jasné, že ČSSD zůstane v Luhačovicích i nadále v chomoutu ODS, lze přičíst ke cti představitelům sociální demokracie, že to již před volbami dávali nepokrytě najevo. A tak přestože se zřejmě luhačovický volič domnívali, že hlasem pro ČSSD volí proti ODS, v Luhačovicích tomu bylo naopak. Ta tam jsou slova sociálních demokratů, z doby kdy byli ještě v opozici, že s tímto vedením města nechtějí mít nic společného. Pohodlné křeslo hřeje, a tak se vyhířivají. Ostatně, historicky to ani u sociální demokracie nepřekvapuje.

KDU-ČSL šla, jde a půjde téměř vždy tím směrem, kudy fouká ten nejsilnější vítr. Pan Karel Zicha, který zasedal v MNV Luhačovice ještě v 80. letech 20. století, je ztělesněním tohoto trendu.

Různí Nezávislí, kteří kandidovali v Luhačovicích, jsou jen běčkovými a céčkovými odštěpkami velkých prorožimních politických stran, nic jiného než poslušnou podporu minulého a pravděpodobně i budoucího vedení města od nich nelze očekávat.

Zbývá tedy jediná opoziční strana – KSČM. Od voleb v roce 2006 komunisté posílili z 7,92% na 8,40, absolutně pak z 3 137 hlasů na 3 754 hlasů. Místo jednoho mandátu máme dva. V tradičně pravicovém lázeňském městě je tento zisk skutečným úspěchem a velkým závazkem. Signál od našich voličů je zároveň signálem politické reprezentaci města, že komunisté v Luhačovicích nekončí, že pokračují a sílí, že jsou vnímáni jako rozhodná opozice proti současným pořádkům ve městě a že předkládají jasnou alternativu k současným nefádům.

V současné době probíhají jednání o vedení radnice, personálně se zřejmě bude nepatrně lišit, názorově a prakticky však půjde o stejné těleso, jako v minulosti. KSČM nebyla oslovena, ani k jednání pozvána. To ale není důkazem skutečnosti, že s námi nikdo nepočítá, ale dokladem vědomí radničních pánů, že se s nimi nehodláme podílet na jejich stávající politice. A oni to dobře vědí. Počítají s námi naši voliči a to je pro nás směrodatné.

KSČM bude v zastupitelstvu hlídacím psem, který bude odhalovat pochybení vládnoucí koalice, zveřejňovat je a seznamovat s nimi občany. KSČM bude v Luhačovicích také překládat a navrhopvat své vlastní návrhy řešení problémů většiny obyvatel města.

Za sebe mohu říci, že ač nejmladší zastupitel, neupadnu do konformismu, apatie, pasivity, stádního chování a hlasování nemála zastupitelů, jak jsem měl možnost je vidět.

Mgr. Lukáš Kollarčík, zastupitel za KSČM

„PREZIDENT POSLEDNÍ SOVĚTSKÉ REPUBLIKY - ALEXANDR LUKAŠENKO“

Autorem této publikace je Steward Parker a jedná se o první knihu v anglickém jazyce, která se zabývá zkoumáním novodobých dějin Běloruska a úspěchy politiky prezidenta Lukašenka. Kniha je odborníky doporučována jako skvělý a objektivní příspěvek k diskusi o moderních dějinách Běloruska, je vydána jako paperback, čítá 248 stran a je možné ji zakoupit přímo od vydavatele na internetových stránkách

zachování nadvlády buržoazie a kapitálu nezbytný práve v dobách existence socialistického bloku.

Vraťme se však k deregulaci nájemného a uveďme si na konkrétních číslech rozdíly mezi regulovaným a tržním nájemným. V České Lípě za 65 m² zaplatili za regulace nájemníci 3005 Kč, od ledna zaplatí 6333 Kč, v Novém Jičíně za regulace 2473 Kč, nyní 6220 Kč, v Mostě místo 1916 Kč zaplatí 5302 Kč, v Litoměřicích dříve 1637 Kč, od ledna pak 6363 Kč atd. Jak vidno, kupříkladu v Litoměřicích činí rozdíl 288,8% (A o kolik procent se lidem za tu dobu zvýšily mzdy?). Pokud se nájemníci a nájemci nedohodnou, věc půjde k buržoaznímu soudu, který by měl – nerozhodne-li vše předem úplatek, který pro bohaté vlastníky není významnější zátěží – rozhodovat podle platných zákonů. Kdo ale zákony v kapitalistické společnosti tvoří a komu slouží? Tvoří je parlament, který je pouhou loutkou v rukou finanční oligarchie, z čehož také vyplývá, komu mohou sloužit; pracujícím lidu rozhodně ne.

Z výše uvedených čísel vyplývá, že pro lidi je výhodnější vzít si hypotéku; například v Mostě je hypotéka o téměř 45% výhodnější než tržní nájemné, v Teplicích o 38,7% a v České Lípě o 29,7%.

Je zjevné, že hypotéky nejsou dostupné pro důchodce, lidi krátce před odchodem do důchodu či pro pracující s nižšími příjmy (přitom tři čtvrtiny obyvatel nedosáhnou ani na průměrnou českou mzdu). A na druhou stranu volba hypotéky a doživotní zadlužení znamená obrovskou výhodu pro zaměstnavatele, jelikož takto zadlužení zaměstnanci budou ochotni (a vlastně nuceni) snášet leccos, jen aby o práci, a tedy o peníze, potřebné ke splácení dluhů, nepřišli.

Z toho, co zde bylo nastíněno, se ukazuje asociální a protilidový charakter soudobých vlád a celého systému, jenž slouží především malé menšině, která tyje z práce velké části společnosti a utlačuje její většinu.

Kam se poděly práva a jistoty pro pracující z dob socialismu? A jak dlouho budou ještě pracující skákat, jak bohatí pískají?

Ladislav Zemánek

CO NÁM SDĚLIL LUHAČOVICKÝ VOLIČ?

Na okraj zamyšlení bych chtěl poděkovat všem voličům, kteří vložili svoji důvěru do rukou luhačovických komunistů, velmi si toho vážíme a uděláme vše co bude v našich silách a možnostech, abychom prospěli většině občanů města, dělníkům, sloužícím zaměstnancům, malovýrobcům a živnostníkům, studentům, mladým rodinám s dětmi a našim seniorům.

Otázka v titulku má dvě roviny odpovědí: 1) co sdělil luhačovický volič bývalé politické reprezentaci města, jejímu vedení (Radě města Luhačovice, starostovi a místostarostům), jaké jí dal vysvědčení a co to v kontextu popřevratového vývoje znamená, 2) co znamená voličův ortel pro luhačovické komunisty, jaký signál k nám vyslali a jak tohoto signálu využít v jejich prospěch.

Dovolím si nesouhlasit s některými vývoody volební analýzy Jiřího Eischman-
na. Obecně není pravda, že komunální volby v Luhačovicích nepřinesly určité větší změny. Revoluční změny však mohl v tomto volebním systému (panašování) a v tradičně zažitém schématu výběru kandidátů (zmínění lékaři a kantori) očekávat jen bláhový snilek či naivka. Není rovněž pravdou, že výběr kandidátů podle jejich veřejné známosti (už méně dle jejich schopností) je nějakou luhačovickou zvláštností, důkazem jsou všechny volby na komunální úrovni v historii. Popřevratové kapitalistické období však prvek „veřejné známosti“ posílilo právě panašováním. Naše město se odlišuje pouze tím, že jsou z hlediska jeho lázeňského charakteru často vybírání vedle obvyklých kantorů lékařů.

Určité kruhy luhačovických měšťáckých stran či volebních uskupení si od roku 1998 pomáhají k udržení vládnoucí pozice ve městě zakládáním nových, formálně lišících se kandidátek, které se však ve skutečnosti od stávajících vládnoucích koalicí neliší, nebo liší jen velmi málo. Opět, takto praxe není nějakým luhačovickým specifikem, kapitál a jeho strany si podobně pomáhá od komunální úrovně přes krajskou až k parlamentní. Dokladem tohoto postupu jsou v minulosti Strana zelených a nyní TOP 09 a Věci veřejné.

Pro zájemce doporučuji podívat se na luhačovickou kandidátku Nezávislých z roku 1998, zjistíte, že tehdejší uchazeči o důvěru voličů z jednoho sdružení jsou dnes přítomní téměř ve všech stranách, které

stvím kmene odmala po celý život? Jaká může být k těm, kteří se dokáží postavit na odpor a „kacířsky“ vykládat pravdu? A může být vůbec jiná?

Mladým se život, který vedou, zdá zcela normální. Vždyť co mají dělat jiného? Relativní spokojenost nacházejí v kolektivu vrstevníků, kteří svět vnímají podobně, mají podobné názory a totožný životní styl. To je přirozené, nebýt ovšem dekadentního stylu života a jeho smyslu.

Abych se vrátil k alkoholu, jakožto jednomu z hlavních témat tohoto článku, mladí se už bez něho nedokážou bavit. Příjemný doplněk, který jako takový nikterak neodsuzují, se stává neoddelitelnou součástí života mladého člověka a v nikoli ojedinělých případech jeho účelem. Takový člověk pak zpravidla sklouzne i k drogám a stane se z něho troska, které se ostatní zdaleka vyhýbají a na níž plivou. Do takového stavu se mnozí dostanou i ze sociálních důvodů, což je ale otázka jiná, již se zde nebudu zabývat. Mladého člověka živí „romantické“ představy o snadné a sladké budoucnosti, představované archetypy úspěšných jedinců, kteří se od píky a z prostoty vypracovali ve velikány svého oboru. To patří ke stěžejním prostředkům buržoazní společenské propagandy. Vlastnosti, které jsou v mladých lidech uměle a účelně probouzeny, tj. již zmíněná sebestřednost, bezohlednost, cynismus, přehnané sebevědomí, kariérismus, touha po zisku aj., spolu s falzifikací dějin a vůbec převrácením pravdy v lež a naopak nemohou v konečném důsledku vést k ničemu jinému než ke stavu, v jakém dnešní mládež je. Výsledkem je jakési „bohémství nového typu“, úzce spjaté se světonázorovým přesvědčením, a sice že bohatství, zisk a vlastní já je to nejdůležitější, co jest. Nemůžeme se pak divit nebyvalé podpoře pravice mezi mladými, ještě když je v čele silně pravicové TOP 09 kníže, které svým charismatem jistě předčí všechny ostatní, a pan Kalousek, jehož lze v televizi často vidět v ne zrovna střízlivém stavu.

Co je sociální, je špatné a bolševické. Co je sociální, slouží jediné slabochům a lenochům, kteří nechtějí pracovat. Těm, kteří se venku válejí na lavičkách, zrovna nevoní a obtěžují kolemjdoucí. O takové se rozhodně starat nebudeme, stejně tak i o cikány a cizince (hlavně z demonizovaného východu), kteří okrádají český stát, páchají trestnou činností a nepřínášejí nic pozitivního. Vlastně taková a spolu s nimi všichni, kteří tvrdí něco jiného, jsou původem všeho zla a problémů, jen ať táhnou. Tak by se daly vyjádřit myšlenkové konstrukce, jež se objevují čím dál častěji a jež úzce souvisí se světonázorem nejen dnešní mládeže, ale čím dál větší části celé společnosti, s čímž souvisí i vzrůstající agresivita. Ta se obrací proti jinak smýšlejícím či slabším lidem. Případy týrání či šikanování mezi žáky a studenty nebo vůči starým lidem jsou stále častější. To zákonitě musí vést ke vzájemné antipatii, předsudkům a stereotypům, neuctě a „mezigeneračnímu boji“, kdy proti sobě stojí generace dospívajících a lidí v postproduktivním věku, jež současně symbolizují rozpor v představách a pojetí světa. Poslední dobou ovšem do určité míry „zdravá“ rivalita mezi mladými a starými přerůstá do nebezpečných rozměrů, kdy mladí považují staré za zbytečné a otravné lidi, kteří akorát moralizují a vyžadují od druhých péči, přičemž sami nejsou k užítku, a staří zase mladé za zvrhlá a hulvátská individua. Vinny jsou obě strany. Staří by se neměli vzdávat odpovědnosti za výchovu vlastních dětí, jejichž potomky tito „nevychovanci“ jsou, a naopak mladí by pro své prarodiče měli mít nejen pochopení a ochotu jim pomáhat, ale především respekt k rozdílným pohledům. Tohle je elementární rovina vzájemného porozumění. K vyřešení problému samého však vést nemůže, jelikož stav společnosti se změní, morální úpadek se prohlubuje a moc vládnoucí reakční třídy je v globálním měřítku stabilní. Opakující se hospodářské krize sice rozhoupávají její křeslo, avšak bez akční a pokrokové síly nemůže být lepšího stavu dosaženo. Naopak právě prohlubující se rozpor mezi pokrokem a zastaralými výrobními a z nich plynoucími vztahy buržoazní společnosti v ní povedou k čím dál většímu úpadku jakýchkoli pozitivních a přirozených hodnot. Proto pokrokoví lidé celého světa nesmějí upadnout v apatii, neboť na jejich bedrech leží nesmírně těžký úkol – zlomit onu vydatně živou nevědomost, na níž současná společnost stojí, získat masy na svou stranu a dát jim moc vytvářet nový, lepší svět.

Ten má totiž jen dvě cesty – socialismus, nebo barbarství!

Ladislav Zemánek

Mimořádně zodpovědným úkolem pro každého komunistu je jednat podle zásad proletářské morálky, jejímž základem, oproti té buržoazní, je vyzdvihuje individualismus, egoismus, opovrhování kolektivem, jsou takové hodnoty jako svědomitá práce pro společnost, vzájemná úcta a solidarita, čestnost, upřímnost, skromnost, nesmiřitelnost k jakémukoli útlaču, nespravedlnostem aj.

Kultura, sport, zájmové a volnočasové aktivity jsou jednou z platform, odkud lze vést dialog, uvědomovat si nedostatky dneška a hledat cesty do lepší budoucnosti. Umění, sport, naše zájmy jsou pojítky, která sblíží vykořisťované, pomáhají jim se poznat, jsou podnětem k společné práci za lepší svět. Pojďme k němu tedy společně hledat cestu.

(Z rezoluce I. sjezdu SMKČ, 5. 7. 2010)

CÍLE TÉTO VLÁDY JSOU ASOCIÁLNÍ A PROTILIDOVÉ

Projev s. Stanislava Grospiče, poslance za KSČM, v PSP ČR 10. 8. 2010

Vážené kolegyně a kolegové, vážená vládo,

dnes projednáváme programové prohlášení vlády, na základě kterého se současná vláda uchází o důvěru Poslanecké sněmovny. Navozuje to jednu nezbytnou otázku: Stojí vláda, která se uchází o důvěru Poslanecké sněmovny, o hlasy většiny poslanců, anebo se spoléhá jenom na svých 118 hlasů? K volbám v květnu do Poslanecké sněmovny bylo do voličských seznamů zapsáno 8415 tisíc voličů, 5 milionů 268 tisíc osob šlo k volbám. Pro tři politické strany, které vytvořily vládu, která se dnes uchází o důvěru, hlasovaly 2 464 752 voličů. Ano, byla to většina z těch, kteří šli k volbám a dali hlas některé z politických stran, která se dostala do současné Poslanecké sněmovny. Zdaleka to však nebyla většina lidí a voličů v této zemi, která vyslovila souhlas s tím, co je dnes předkládáno k projednání a na základě čeho se vláda uchází o svou důvěru.

Když v roce 2008 zasáhla hospodářská krize Českou republiku, probíhala zde v Poslanecké sněmovně bouřlivá diskuse. Tehdy v koalici Topolánkové vládě, kterou tvořila Občanská demokratická strana a řada osob, které dnes zasedají v nové vládě, převládá názor, že není potřeba nic řešit ani aktivně pomáhat lidem v této zemi, protože hospodářské krize z nadvýroby jsou něco samozřejmého, co cyklicky přichází a odchází, a že stát může pouze intervenovat určitým sociálním skupinám, aby změkčil nebo zmírnil dopady.

Vláda se spoléhala na to, že hospodářská krize mine Českou republiku. Dnes, po dvou letech trvání hospodářské krize a po optimismu určitých ekonomů z počátku tohoto roku, začíná nezaměstnanost pozvolna opět růst. Dnes v České republice stále existují dva miliony osob, které žijí ve stavu hmotné nouze. Žije tu téměř jeden milion osob, které se blíží hranici chudoby. Tito lidé, rozčarování politikou předchozí Topolánkovy vlády, vlády pravice, která získala důvěru na základě hlasů politických přeběhlíků, nešli k volbám. Rezignovali. A řada osob, které daly hlas jedné ze tří současných pravicových stran, možná ani nechtěla volit pravici, ale byla rozčarována a myslela si, že nové pravicové strany, byť se starými tvářemi, ožíví čistotu politické demokracie, kulturu rozhodování a překonají politickou krizi, která rovněž po celé volební období byla znakem naší politické scény. Plytkost vládního prohlášení, které je dnes předloženo k posouzení a na základě něhož se vláda uchází o svou důvěru, odráží výsledek voleb v České republice a odráží i pravou podstatu vládnutí. Nikoliv pro oněch 10 milionů obyvatel, nikoliv pro oněch 5 milionů 268 tisíc voličů, ani pro svých 2,5 mil. voličů pravicových stran, ale pro 180 tisíc nejbohatších, pro banky, zahraniční kapitál, možná pro transatlantické vazby nebo Evropskou unii - pro ně se předkládá tento vládní program, který je plný sociálních restrikcí a vágních ustanovení, nekonkrétních formulací umožňujících různost politického výkladu.

Přitom ti, kteří dnes volají po odpovědnosti, po solidaritě v rámci celé společnosti, po společném solidárním šetření, stáli u toho, že státní deficit v roce 2009 činil 192,4 miliardy, a stáli také u toho, že letošní rok se má pohybovat v číslech 163 miliard. Stát, vláda, není schopen umořovat ani jistinu dluhu. Volá se po sociálních úsporách. Ano, to je to nejkonkrétnější z vládního prohlášení, co se nám dostalo na stůl. Účetní srovnání státního schodku, účetní sanace státního dluhu a společně takzvané solidární zaplacení veřejných rozpočtů a sanování zisků bank a velkého kapitálu, který má vydělat na tom, že budou postupně privatizovány sociální systémy pojištění i systém pojištění důchodového.

Z pěti milionů ekonomicky aktivních lidí v České republice jsou téměř 4 mil. 100 tisíc lidí v zaměstnaneckém poměru. A právě sem vláda míří se svým razantním cílem novelizovat zákoník práce a pracovněprávní vztahy. Uvolnění pracovněprávních vztahů, jejich liberalizace, snížení ochrany zaměstnanců, preference jiných pracovních úvazků než smluv o pracovní činnosti, otázka odstupňování odstupného, otázka dokonce zavedení institutu vyplacení se při rozvázání pracovního poměru nebo snížení míry podpory v nezaměstnanosti v případě, že se zaměstnanec dostane takzvané vlastní vinou mimo pracovní poměr, nesvědčí o ničem jiném než o tom, že tato vláda se bez ohledu na sociální situaci v České republice, na většiny zájmů vrhla na neoliberalní představy, které hraničí s novodobým otrokářstvím.

Na základě těchto věcí nemůžou, ale ani snad nečekají poslanci vládních stran, že by levice, levice-

vá opozice, Komunistická strana Čech a Moravy a její poslanci mohli podpořit vládní prohlášení. Celé prohlášení vlády je vedeno jednou myšlenkou: odvést pozornost od reálných problémů, ještě více zadlužit Českou republiku a českou společnost a připravit si politickou půdu pro takové změny ústavního systému, které potvrdí nevratnost společenských změn. Ostatně pád Topolánkovy vlády, tah pravice na rozhodnutí Ústavního soudu o odložení voleb ukazují o tom, že se skutečná moc odvíjí někde jinde než z vůle lidí a že nyní rozhodují úplně jiné zájmové skupiny.

Nemůže v tomto případě Komunistická strana Čech a Moravy podpořit současnou vládu, nemůže dát důvěru této vládě, v níž zasedají osoby, které nesou bezprostřední odpovědnost za velké období polistopadového vývoje a bezprostřední odpovědnost za katastrofální reformy a zadlužení státu v minulém volebním období.

Komunistická strana Čech a Moravy je v tento moment solidární s požadavky odborů, s požadavky lidí, kteří vyjadřují rozčarování z povolebního vývoje a mají vážné existenční problémy. Říkáme otevřeně, že nepodpoříme tuto vládu, a nepodpoříme ji s vědomím toho, že odvádět problémy pozornosti a současné pozornosti laciným antikomunismem, glorifikací sprostých vrahů a opětovným zavlékáním České republiky do područí Spojených států amerických, hledáním cest, jak dosáhnout, aby zde byli cizí, zahraniční vojáci, kteří by hlídali nikoliv zájmy míru ve světě, ale mocenské zájmy velmocí a zajišťovali stabilitu české pravici k vládnutí, není v programu zájmu většiny lidí, ani Komunistické strany Čech a Moravy. Nevyslovíme tedy proto důvěru této vládě, nemůžeme ji vyslovit, protože její cíle jsou asociální a protilidové.

BIČ NA NÁJEMNÍKY

Do 1. ledna 2011 čeká nájemníky z 300 tisíc bytů nepřijemná povinnost – dohodnout se s nájemci na výši nájemného. Od nového roku totiž u drtivé většiny z těchto bytů skončí státní regulace. Několik stovek tisíc lidí tedy bude vystaveno libovůli bohatých majitelů, kterým na situaci svých nájemníků záleží pramálo, neboť to jediné, co je zajímá, jsou peníze. Deregulace nájemného probíhá již několikátým rokem a blíží se, k velké radosti majitelů domů, ke svému závěru a plnému přechodu k tržním cenám. Jen pro zajímavost dodejme, že o deregulaci rozhodl tehdejší ministr financí Bohuslav Sobotka z ČSSD, tj. strany, které tolik záleží na blahu „obyčejných“ lidí, jejich jistotách a zájmech.

Už teď je situace mnoha občanů velmi svízelná, protože ceny za bydlení se zejména pro tzv. nízkopříjmové skupiny stávají neúnosnými. Buď se musejí uskrovnit, nebo se přestěhovat do menšího, levnějšího bytu. V krajním případě se mohou ocitnout i „na dlažbě“. Tomu napomáhá špatná ekonomická situace vůbec, kdy lidé přicházejí o práci či v lepším případě o peníze (a nechají se ještě „rádi“ vykořisťovat, jen aby mohli aspoň trochu důstojně žít své životy), snižují a ruší se sociální dávky a příspěvky, rostou ceny základních potřeb, zavádí se školné na veřejných ústavech (a například v Británii bude školné na univerzitách zvýšeno trojnásobně) a současně se mimo jiné připravuje reforma důchodového systému, která chudším vezme a bohatým přidá. Mohli bychom takto pokračovat dále. Neustále se tak ukazuje charakteristický rys kapitalistické společnosti, a sice prohlubování rozdílu mezi dvěma antagonistickými třídami, které je nyní o to výraznější, když evropské vlády opouštějí model tzv. sociálního státu, jenž byl v nesocialistických státech v zájmu

**Dělat z bydlení prostředek zisku
= dělat z bydlení luxus**

ČTI: www.bytyokd.cz

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ
Československa
Jungkommunistenverband der Tschechoslowakei
Union of Young Communists of Czechoslovakia
СОЮЗ МОЛОДЫХ КОМУНИСТОВ ЧЕКОСЛОВАКИИ
SMKČ
www.komsomol.cz